

ОТЕСТА ИСТИНА

Лист удружења породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији Година V BROJ 17

Куч Џубро рђен: 15.12.1961, Ћуприја стор: 11.07.1998, Ћуприја	Зогоран Радиско рђен: 14.08.1973, Ћуприја стор: 20.04.1999, Ћуприја	Магдан Младен рђен: 10.02.1964, Орашје стор: 12.05.1998, Орашје	Зарин Иван рђен: 11.11.1974, Косово стор: 13.05.1998, Грачаница	Марин Бобан рђен: 23.01.1973, Орашје стор: 22.09.1998, Милатовац	Балошевић Саша рђен: 21.08.1987, Орашје стор: 17.07.1998, Орашје

Шутаковић Недељко рђен: 20.04.1976, Чачак стор: 11.06.1998, Чачак	Михајловић Александар рђен: 25.09.1971, Прањани стор: 18.04.1998, Сурдулица	Радован Драгишић рђен: 04.03.1962, Куршумља стор: 13.06.1998, Сурдулица	Балошевић Томислав рђен: 21.01.1977, Орашје стор: 17.07.1998, Орашје	Филип Јелад рђен: 01.01.1941, Јајце стор: 19.06.1998, Ђак	Димитровић Драган рђен: 03.03.1961, Јајце стор: 21.06.1998, Јајце
Кочић Ђорђе рђен: 14.07.1978, Урошевац стор: 13.08.1998, Сурдулица	Мајмозић Зоран рђен: 10.08.1979, Липљан стор: 16.08.1998, Мир Ѓаковић	Забунац Крупа рђен: 10.08.1979, Урошевац стор: 13.07.1998, Трстеник	Забунац Александар рђен: 10.08.1979, Урошевац стор: 13.07.1998, Трстеник	Радован рђен: 27.12.1978 стор: 13.07.1998	
Лукшић Веселин рђен: 21.01.1971, Урошевац стор: 13.07.1998, Трстеник	Стојковић Ђорђо рђен: 19.06.1988, Трстеник	Тодић Мирослав рђен: 10.03.1986, Орашје стор: 22.01.1998, Трстеник	Митић Јована рђен: Сурдулица стор: 1998, Муртешница	Николић Марко рђен: 11.06.1978, Сурдулица стор: 11.06.1998, Муртешница	
Лукшић Светислав рђен: 21.01.1971, Орашје стор: 11.06.1998, Орашје	Пејевић Цветко рђен: 07.04.1971, Орашје стор: 14.06.1998, Орашје	Николић Цвета рђен: 01.04.1972, Сурдулица стор: 11.06.1998, Муртешница	Рашковић Бранислав рђен: Сурдулица стор: Муртешница	Бурић Јован рђен: 20.03.1978, Бечира стор: 11.06.1998, Прањани	
Лукшић Душан рђен: 01.01.1971, Јајце стор: 11.06.1998, Јајце	Ибрахић Фасник рђен: 06.05.1978, Билећа стор: 20.06.1998, Билећа	Цвијановић Борје рђен: 04.03.1972, Прањани стор: 04.03.1998, Прањани	Лемкић Божидар рђен: 04.03.1978, Бечира стор: 22.03.1998, Бечира	Досан Јован рђен: 26.03.1971, Сурдулица стор: 11.06.1998, Муртешница	

НАКНАДНА ПАМЕТ

Чињеница је да је закаснело откривање истине одговарало многима у Европи и Америци, јер реализацију плана дуго година онемогућаваног да се Србији отме део територије, требало је спровести по сваку цену, не бирајући ни средства ни начина. Сведоци смо да се одмах после нове године јавно говори о преварама Вилијема Вокера, Хелене Ранте о случају Рачак који је исцениран и који је послужио као иницијална каписла за бомбардовање, уништавање наше земље, невиђене притиске, омогућио окупацију Косова и Метохије и на крају и давно замишљен циљ - независно Косово.

Сада одједном сви све знају. Сви имају необориве доказе о зверствима који су чињени над Србима, неалбанцима и Албанцима "колаборационистима" Београда и готово да су почели да се утрукују ко ће више чињеница пласирати јавности.

За припаднике разноразних међународних мисија је потпуно јасно зашто су ћутали до остварења задатог им посла. Но, остаје нејасно зашто су наше власти ћутале до објављивања књиге Карле дел Понте "Лов, ја и ратни злочинци" којом, то је више него јасно, "чисти" своју савест. Ако је знала, а знала је све то, што то јавно није рекла, па макар и по цену одузимања функције. И Хелена Ранта има закаснелу грижу савести, на нашу жалост и непроцењиву штету.

Многи часописи у иностранству подижу тираж ових дана пишући о злочинима "угрожених" Албанаца над Србима. Пензионисани генерали пишу мемоаре, дају интервјуе, утрукују се ко ће изнети монструозније чињенице и слике о страдању Срба и неалбанаца. Где су били сви они док је било шанса да се ти отети људи спасе, где им је савест тада дубоко спавала?

Данас се постављају неизбежна питања: хоће ли починиоци злочина одговарати и оно не мање важно, мисли ли неко на породице тих отетих и убијених људи на чијој муци и болу и сада они стичу корист и популарност.

Књиге се добро продају, новац од тога пристиже, редовни интервјуи се такође наплаћују, а генерали и други службеници за које је тада знао узак круг људи сада постају јавне личности. Треба се замислити над чињеницом сносе ли и они део одговорности за страдање отетих и убијених људи због скривања истине. Јесу ли тада на лицу места фотографисали убијене за неке своје будуће књиге и интервјуе, или као доказни материјал тужилаштвима, судовима који треба да реагују, али не на начин како се поступало са Харадинајем и осталима који су уз њихову помоћ избегли правди и поред тога што су сви имали необориве доказе о њиховим злочинима. Сада га шаљу у Африку као миротворца, вероватно да га склоне од очију овдашње јавности.

М.М.К.

www.otetaistina.com

**Удружење породица
киднапованих и несталих
лица на Косову и Метохији**

Главни и одговорни уредник
Милијана М. Комаревић

Редактор и лектор
Јелица М. Бабић

Компјутерска обрада
и
Штампа
“ИН” Земун

Тираж 1200 ком

Председник Удружења
Верица Томановић

Секретар Удружења
Олгица Божанић

Уређивачки одбор
Миланка Петровић
Павле Костић

Драгана Мајсторовић
Радмила Спасић

Слободанка Цветковић
Бранкица Антић
Милорад Трифуновић
Негован Маврић
Велибор Ађанчић

Први број часописа изашао је 31.
августа 2004. године,
излази тромесечно.

Часопис је објављен уз свесрду помоћ
ICMP (који не одговара за садржај
текста у часопису) МКЦК,
ТЕЛЕКОМ СРБИЈЕ, ТЕРМОЕЛЕК-
ТРАНЕ ОБИЛИЋ

Часопис је бесплатан
текући рачун:
205-22276-93

Комерцијална банка А.Д. Београд

e-mail:udruzenjekidnest@yahoo.com
www.udruzenjeporodica.org.rs

САДРЖАЈ

Жртва најмонструознијег бизниса

4

Колико ће још трајати идентификације

7

Превазићи табу теме

8

Не додирује их туђа мука

10

Злочини људи затрованих мржњом

12

Кријумчарили и убијали људе

14

Лоцирана масовна гробница

16

Руси чувају доказе

22

Страх и стрепња

24

Имамо чврсте доказе

25

Приче о жутој кући

28

Осећао се дах смрти

32

Предати и сахрањени

38

На програму Радио Београда у емисији "Речено и пређутано" говорило се о трговини људским органима

ЖРТВЕ НАЈМОНСТРУОЗНИЈЕГ БИЗНИСА

О томе на који су начин окончали животе многи киднаповани Срби и неалбанци ових дана на светлу дана избијају нове чињенице. Участници у овој емисији: Бруно Векарић, Верица Томановић и др Стеван Павловић појаснили су неке чињенице о почињеним злочинима.

Новинар Радио Београда:

- *Према подацима Међународног комитета Црвеног крста до данас је непознатија судбина чак 18.555 особа несталих током ратова на територији Хрватске, Босне и Херцеговине и на Косову и Метохији. У последњих шест година од када су на поступку Балкана почели сукоби МК ЦК-у је стигло 33.390 захтева за тражење несталих лица, а на Косову тај стапајус има 2284 људи.*

Иако се о могућој несретној судбини Срба и неалбанца мношто најдајало, коначно званичне тврдње Хашко грибунал за ратне злочине кажу да су у текућем 1999. године, у време ратних сукоба на Косову припадници ОВК по наредби својих старешина, које су сада водеће личности у политичком животу Косова, остварали заједнички неалбанце и требају их на територију Албаније, затварали их у логоре на подручјима градова Тројоја, Кукс и рудник Дева, где су их подвержавали мучењу и тортури па чак и хируршким интервенцијама током којих су им одстрањивани витални органи, које су касније продајали. Тако је нестало око 300 људи.

Бруно Векарић, портпарол Тужилаштва за ратне злочине:

- Ово је међународни проблем, ово није интерни проблем Србије. Да је правде, судбина несталих лица не би морала да се води кроз један предмет као што се дешава у овом случају. Добро је што смо успели да овај проблем подигнемо на знатно виши ниво у билateralним контактима са појединим амбасадорима, али исто тако и путем директне комуникације са институцијама које би у међународно-правном смислу могле бити за то надлежне.

У контакту смо са специјалним известиоцем Диком Мартијем, а

комуницирамо и са Уједињеним нацијама, јер ту постоји доста проблема који су настали по питању самог УНМИК-а на Косову.

Управо тај извештај за који су говорили да не постоји - појавио се. Ми смо га добили, неформално, и сада желимо да видимо зашто је неко из УНМИК-а скривао чињенице. Уколико тужилац у Албанији каже да је пронађена само једна бочица

Бруно Векарић

пеницилина, а у УНМИК-овом извештају стоји седам ставки које могу бити употребљене за интервенције, да видимо зашто је неко прикривао чињенице и прећутао да се оне налазе у Ораховцу.

Следећа веома важна чињеница је комуникација са ОЕПС-ом. Када Дик Марти дође у Београд предаћемо комплетну документацију.

Новинар Радио Београда:

- *Сарађујеште ли са Специјалним судом?*

Верица Томановић, председница Удружења породица киднапованих и несталих на Косову и Метохији:

- Од оснивања Специјалног суда имамо стални контакт.

Новинар Радио Београда:

- *Јесите ли добили неке информације о њих, или неке о њих простили Суду?*

Верица Томановић:

- Информације које су њих занимале, могли су у свако доба добити у нашем Удружењу.

Новинар Радио Београда:

- *Како је почела ова трајка?*

Ко је дао прве информације и како се све ово сазнали?

Верица Томановић:

- Проблем киднапованих и несталих на Косову и Метохији је по свему специфичан и не уклапа се у злочине над цивилним становништвом у време ратних дејстава. Највећи број отетих и несталих са нашег списка догодио се након потписане Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација.

Прва киднаповања су заправо почела 1998. године (kad се рат није ни наслућивао) отмицом десет рудара "Белаћевца" код Обилића, а онда су киднаповани мештани из два села у околини Ораховца у ноћи између 17. и 18. јуна 1998. године. Показало се касније да је највећи број Срба и неалбанца отет од стране припадника ОВК у јуну 1999. године. Проблем киднапованих и несталих свих ових година пролазио је кроз разне фазе. Била је то најпре хуманитарна катастрофа, па све до информације која је дата у јавности о организованом криминалу (трговини организованим криминалом) која је на наше породице деловала веома шокантно. Овај проблем веома тешко доживљавамо, јер то представља константно пролажење кроз страховиту патњу и бол. На један врло непримерен и нехуман начин долазимо до закључка да нико до данас није желео да нашим породицама каже праву истину, нити је ико био доволно храбар односно професионалан да помогне како би се многи киднаповани људи спасили и ослободили.

Шта је са доказима: записницима, фотографијама са места злочина? Још од самог почетка трагичних отмица 1998. године, доказано је постојање тајних затвора и логора на Космету и у Албанији. То је неоспорна чињеница. И то о сви знају. Питање је шта

је учињено поводом тога, ко је морао да изврши претрес, спаси киднаповане и ухапси починиоце? У то време све до 1999. године за то је наша држава била одговорна. Након доношења Резолуције 1244 наступила је одговорност КФОР-а и УНМИК-а јер су они дошли на Космет са мандатом да спроведу мир и осигурају безбедност. Да је постојала воља, много тога би се на време разрешило, било би спашено много Срба, Рома и неалбанаца који су отети на простору Космета. Наша сазнања о овим логорима постала су медијски важна тек након објављивања књиге госпође Карле дел Понте "Лов, ја и ратни злочинци" и након тога настаје кошмар код наших породица. Више немамо правих речи за оне који су својим нечињењем или чињењем допринели нашој трагедији.

Новинар Радио Београда:

- *Ваш муж је киднайован 14 дана након Резолуције 1244?*

Верица Томановић:

- Четрнаестог дана након Резолуције мој супруг је био на дужности директора Хируршке клинике КБЦ у Приштини и тог дана је на очиглед три пункта КФОР-а отет са радног места. Иако сам одмах информисала КФОР, Међународни комитет црвеног крста у Београду и Женеви и институције које су биле на КИМ, до данас немам валидних података о његовој судбини. Наши државни органи у Београду такође су били обавештени о отмици мог супруга који је био један од важнијих личности у Приштини. Био је и редовни професор Медицинског факултета, велики хуманиста и активиста Црвеног крста и имао је велики ауторитет у народу.

После тридесетшест година рада на спашавању живота људи на Косову и Метохији доживео је овакву страшну трагедију од оних којима је цео свој живот посветио и који је спасио на хиљаде људи без обзира на веру и националност. Остао је доследан Хипократовој заклетви, да ће увек бити на располагању људском роду. На жалост, о његовој судбини до дан данас не знам ништа.

Новинар Радио Београда:

- *Ко суши, који су шоме дојпринели?*

Бруно Векарић:

- Постоји сигурно много људи који су могли више да помогну. Ми смо имали само једну информацију у Тужилаштву за ратне злочине о трговини људским органима. Желео бих да нагласим да је Тужилаштво једна млада институција која је први пут дошла у контакт са таквим чињеницама тек након објављивања књиге, јер се у том моменту појављују неки свеђоци и сазнања која би могла да буду основ за покретање озбиљне истраге. Чак је то на неки начин било на ивици организованог криминала и ратних злочина. Анализирајући нека правила из Женевске конвенције ми смо нашли да можемо бити надлежни за овакав злочин.

Желим да напоменем да је господин Мирко Радисављевић, специјални тужилац за организовани криминал такође упознат са неким стварима из наше истраге, и да је то такође на граници између ратних злочина и организованог криминала.

Хашки истражитељи који су недавно били код нас, после одласка Сержа Брамерца су нагласили да они не би имали надлежност да истражују тај злочин, без обзира на писање Карле дел Понте, с обзиром на временску надлежност Хашког трибунала, и то је тачно, јер су њима одобрили да до 2000. године могу да поступају а по нама, ови злочини су се дододили и касније након 2000. године.

Новинар Радио Београда:

- *Др Павловићу, може ли се данас рећи да се данас постоји подземље медицине?*

Др Стеван Павловић:

- Сасвим сигурно. Опште је познато да се у многим земљама тргује органима. Нама је позната Индија. Доста грађана бивше Југославије је у Индији куповало за 500 долара органе. Једина земља која је мени позната и да је дозвољена куповина органа је Пакистан. Обзиром да су били ратни услови сасвим сигурно могу да тврдим да

су на Косову постојали доктори који су узимали органе са грађана неалбанске националности, из простог разлога што су то људи који су школовани у Београду, Загребу, Љубљани...

Заправо, за узимање органа потребан је вешт хирург, добро светло, операциони сто и стерилне компресе које се свуда могу наћи. Постоји могућност да у канистерима транспортујете органе у било који део света у донор болнице које приме те органе. Након испитивања које траје сат или два, након пријема органа и њиховог квалитета они их трансплантирају. Постоји и друга варијанта где су одводили живе људе у земље где су им узимали органе. Ја немам доказе али као лекар који се 15 година бави овим начином лечења људи, мислим да је то апсолутно било могуће, јер ако има доказа да се то радило у мирнодопским условима, како онда не подразумевати да се ради и у ратним.

Новинар Радио Београда:

- *Господине Векарићу, госпођа Томановић је рекла да је поштовањено да су постојали штрајкови илегалних логора?*

Бруно Векарић:

- И ми располажемо тим информацијама. Постоје и материјални докази да су логори били на северу Албаније поред кампова за обуку ОВК за време рата. После се ОВК повукла кад је потписана Резолуција 1244, а логори су и даље остали тамо. У једном моменту је урађено све да се затру докази шта је тамо било. Ми имамо интересантна документа која потврђују таква збивања, па ћу један обавештајни податак и саопштити а то је да је један генерал Албаније питао шта се то дешава на територији његове одговорности. "Хоћу да ме више инстанце о томе обавесте, или ћу морати да предузмем одређене мере" - парофразирам ту информацију. Постоје много значајнији докази да су се тамо налазили логори. У принципу то је врло логично. Имате ратно стање, пребацање једног броја људи, а касније након потписивања Резолуције 1244, други број људи се пребацује

на север Албаније.

Из затвора у Србији пуштају се на слободу затвореници албанске националности. Дакле Србија тиме показује свој демократски капацитет. Наиме, неки од њих су могли да се назову и политичким затвореницима. Пошто је по Резолуцији 1244 Косово саставни део Србије требало је да пређу у други затвор и апсолутно је било легитимно да држава учини тако нешто. Међутим, с друге стране ја мислим да су управо људи који су били одведени на север Албаније били спремљени за размену, за те Албанце који су пуштени из затвора. У оном моменту када су Албанци пуштени, нико није знао да се Срби налазе у Албанији. Нико није указао да би се у једној сувереној држави могли налазити заробљени Срби и неалбанци. Све је ово сада добро покривено бројним материјалима и документима и једноставно све то што имамо је итекако довољан материјал за истрагу. У то су се време дешавале чудне ствари. Није било само трговине људским органима већ и проституције и свега осталог што прати организовани криминал.

Новинар Радио Београда:

- Дакле све информације које имаиш и било ко у Србији има доказе од Албанца из Албаније. Како реагује албанска држава односно њихово тужилаштво? Ви сите били пре два месеца штамо у Јосефи, врло брзо је након тога стигао негативан одговор о томе да ће се покренути истражба са њихове стране.

Бруно Векарић:

- Постоје две ствари. Прво треба да се расчлани следеће. Постоји добровољно давање органа где и давалац и прималац хоће то да ураде. Према томе ту је јако тешко наћи инкриминацију (како би се то рекло правним језиком) и ту се уствари налази проблем, чак су толико унапредили ту технологију да се на одређеним јахтама опремљеним опремом по добровољном основу нађу и давалац и прималац и размене сви подаци. Међутим друга ствар је кад се ради о криминалу где се људи отимају и евентуално се то после спроводи. То је нешто,

можемо рећи, монструозно. Ми смо у Тирани нашли на један добар пријем у Тужилаштву. Разменили смо информације као професионалци. Једноставно види се да постоји притисак из разних предходних радњи које смо сагледали, пре свега одлазак Рамуша Харадинаја пре него што смо дошли.

Он је припремио терен и стигли су подаци да је био у непосредној комуникацији са највишим поли-

како већ и шта може да се уради на том плану. Дакле то је политички одговор и има одбојан став о свему што долази са наше стране. Када томе додате да је тужилац лагао и рекао "па нема везе и да се тако нешто дешавало, то су Срби". Е такве ствари забрињавају јер онда се види да је потпуни уплив политичке у стручне и правосудне кругове и онда ту престаје свака могућност да се докаже истина, тада морамо прићи неким другим могућностима а то је да међународни субјекти преузму своју улогу.

Верица Томановић:

- Ја бих само хтела да додам да је наше удружење, Удружење киднапованих и несталих на Косову и Метохији било почетком септембра месеца код шефа УНМИК-а господина Занијерија и да смо тада поставили неколико питања. Заправо ради се о документацији која је однета са Ким, о злочинима који су се догодили и истрагама о тим злочинима од стране КФОР-а. Имамо податке да су неке земље већ послале УНМИК-у на увид нека документа, међутим то нису учиниле све учеснице мисије УН.

Поставили смо питања да ли су та документа доступна институцијама Србије и Комисији за нестала лица и да ли је УНМИК полиција проверила званичне информације КФОР-а са прес брифинга 1999. године када је КФОР јавно излагао информације у вези претреса илегалних затвора? Да ли је утврђено колико су заробљених лица пронашли, идентитет тих људи? Шта су учинили по питању одговорних људи из ОВК који су управљали тим затворима? Да ли су предузете мере провере информације дате 25. новембра 2003. година о траговима 144 логора? Зашто су укинути заједнички тимови УНМИК-а и наше полиције, чиме су прекршена три потписа на протокол о сарадњи правосуђа и полиције, УНМИК-а и представници Владе Србије?

До данас одговора нема.

припремио Д.Т.

Верица Томановић

тичким врхом Албаније да би се ти докази уклонили пре него што дође господин Вукчевић.

С друге стране тужилаштво као тужилаштво је веома самостално. Све време господин Бериша атакује на тужитељку и покушава да наметне одређени степен политичког притиска у спровођењу неких њених радњи. Она је нама рекла да је истрага завршена 2005. године кад су истражитељи трибунала отишли, међутим она је рекла ако буде било неких нових података (а ми смо тад однели 10% података од оног што имамо, довољно је за једну озбиљну истрагу) да ће она ући у то. Међутим ми већ сада имамо негативан одговор њиховог министра правде који не жели никакав вид сарадње са нашим органима. То нема везе са дипломатијом јер свака држава има користи од тога што ће искоренити криминал у својим редовима и не видим разлог да се политика ту уопште меша, дакле то је злочин а злочин заслужује казну или истрагу,

Делегације два удружења породица киднапованих боравила у Тузли

КОЛИКО ЂЕ ЈОШ ТРАЈАТИ ИДЕНТИФИКАЦИЈЕ?

Дводневни боравак био је посвећен разговорима у вези рада на ДНК анализама, разгледању лабораторија, као и пратењу одговора на штитања ради бржег идентификовања жртава на Космету.

Чланови два косметска удружења, породица киднапованих и несталих и киднапованих, несталих и убијених боравили су 19. и 20. марта у Тузли где су посетили Центар за ресоцијализацију у Луковцу.

ИЦМП као организатор, уприличио је састанак са руководиоцем за антрополошка испитивања, Черил Катзарзук млађим остеологом др Салихом Хоцићем, замеником директора у Одељењу форензичких наука Аднаном Ризвићем, и шефом Одељења за координацију идентификација Едином Јасарагићем.

Др Салих Хоцић је члановима два удружења говорио о томе како се препознају биолошки профили пронађених посмртних остатака, одређивању пола и старости особе на основу више метода. Остаци зuba и бутне кости најсигурији су доказ идентитета као и краћи временски период налажења остатака, ре-као је др Хоцић, напомињући да се подаци добијени анализом архивирају ради даље провере.

Према речима Аднана Ризвића, дневно се у лабораторији обради 105 случајева

такозваних "слепих" узорака (непознатих лица) кодирају се и архивирају до дана поклапања са даваоцем крви. Још 2001. године ИЦМП је увео ДНК-а анализе које су најсигурији доказ идентитета.

Шеф Одељења за координацију и идентификацију Един Јасарагић је саопштио податак да је на Космету узето 14.400 референтних крвних узорака одоко 4.200 идентификовано је 2.160 особа и предато ОМПФ-у.

На питање шта је са посмртним остатцима који се налазе у приштинској болници, добијен је одговор да се управо ради на неколико узорака.

М.М.К.

Един Јасарагић

Делегација Удружења породица киднапованих и несталих на Космету у Кабинету председника државе изнела још једно сазнавају којима се суочавају

ИНИЦИРАНО БРЖЕ РЕШАВАЊЕ ПРОБЛЕМА

Делегацију Удружења законом уреди како треба породица киднапованих и решавати проблеме са којима несталих на Космету из се суочавају породице киднапо-

ваних и несталих на Косову и Метохији и како да остваре права која су им сад ускраћена због нерешеног статуса.

Делегацији су дата пуне уверења да ће се

боградске канцеларије 22. јануара ове године у кабинету председника Републике Бориса Тадића примили су генерални секретар Владимир Цвијан и саветник Млађен Ђорђевић. Том приликом се разговарало о захтеву који је Удружење поднело да се коначно систематски

учинити све како би коначно били отклоњени сви проблеми и недоумице на које наилазе чланови породица несталих. Обавештени су да је из Кабинета председника Владе Републике Србије упућен захтев Министарству за Косово и Метохију да оно контактира

Министарство рада и социјалне политike и сектор за борачку и инвалидску заштиту да се убрза решавање овог деценијског проблема.

Делегација је затражила да државни органи стану у одбрану грађана којима су угрожена права зарад непостојања адекватних прописа. Наиме, отети људи са Космета, Срби и неалбанци су двоструке жртве - киднаповања и криминалних радњи тортуре, злупотребе и др. Њихове породице претеране, ојаћене налазе се на ивици егзистенције, не могу да реше најосновнија питања, пензије, имовинска права зато што не желе да прогласе своје нестале мртвима, а другачији модус још није за ових десет година пронађен. Породице инсистирају да цивилне жртве буду изједначене у правима са жртвама војним сукобима

М.К.К.

У организацији ИЦМП одржана радионица на тему "Суочавање са прошлешћем"

ПРЕВАЗИЋИ СВЕ ТАБУ ТЕМЕ

У разговорима се треба стварно држати принципа међународног хуманитарног права

На тродневној радионици која је одржана од 13. до 15. марта у Врњачкој бањи под мотом "Суочавање са прошлешћем" чланови два удружења породица киднапованих и несталих и киднапованих, несталих и убијених, имали су прилику да анализирају активности којима су се бавили у току прошле године. Речено је да сви надлежни државни органи и институције али и међународне организације коначно треба да ураде све како би породице после деценију и више коначно сазнале шта је са њиховим отетим члановима.

Организатор ове радионице ИЦМП подржава иницијативу да се састану српске и неалбанске породице и породице несталих Албанаца на неутралном терену, придржавајући се строго хуманитарног принципа. Очекује се превазилажење свих табу тема и отворен разговор уз уважавање и обавезу поштовања међународног хуманитарног права.

М.М.К.

Тужиоци Вукчевић и Јакобс разговарали о ратним злочинима

ТРОЈИЦА "ГЊИЛАНЦА" КРИЈУ СЕ НА КОСМЕТУ

Тужилац за ратне злочине Владимир Вукчевић и главни тужилац ЕУЛЕКС-а Тео Јакобс разговарали о гњиланској групи, несталим Србима, истражи о трговини људским органима и приступу сведоцима о предметима ратних злочина

У Тужилаштву за ратне злочине одржан је састанак тужилаца Владимира Вукчевића и Теа Јакобса. Састанак је протекао у позитивној атмосфери, био је оперативне природе, саопштило је Тужилаштво за ратне злочине.

Разговору су присуствовали и Јакобсови сарадници - шеф специјалне канцеларије ЕУЛЕКС-овог тужилаштва за ратне злочине, тероризам и

организовани криминал Изабел Арнал и тужилац Јонс Кристенсен. Два тужиоца су разговарала о случају тројице припадника "гњиланске групе", који су у бекству и налазе се на Косову и Метохији, као и о новим доказима о несталим Србима у покрајини, у вези са истрагом о трговини људским органима на северу Албаније, као и о приступу сведоцима у предметима ратних злочина и другим облицима сарадње.

Десеторица осумњичених за ратне злочине у Гњилану 1999. године, почињене после повлачења снага Србије са Космета, ухапшени су 26. децембра у Прешеву. Девет их је пребачено у Београд, а десети је задржан у

Прешеву.

Против деветорице осумњичених Веће Окружног суда у Београду за ратне злочине отворило је истрагу и њима је недавно продужен притвор за још два месеца, док су тројица припадника те групе недоступна српским правосудним органима јер се налазе на Косову и Метохији.

Српско тужилаштво покренуло је истрагу о трговини људским органима на северу Албаније средином прошле године, али је албанско Министарство правде одбило сарадњу са српским истражитељима, не дозволивши им да спроведу одређене истражне радње на територији њихове државе.

В.Б.

Предат извештај
Тужилаштву за ратне злочине Републике Србије, УМНИК је доставио комплетан извештај о трговини органима. Као што је познато у првобитном извештају је надостајало девет страна, а на интервенцију Тужилаштва он је комплетиран и достављен на увид тужиоцу.

С.М.

ПРЕДАТИ

У Приштини су 21. фебруара допремљени посмртни остаци тројице киднапованих пре равно једну деценију. Предата су тела Јордана Ничића из Чаглавице. Ничић је киднапован 1999. године у Драгашу. Породицама су предати и Владимир Мило-сављевић из Пећи и Ава Ибрахими из Подујева.

В.Б.

Шеф делегације МКЦК Пол Ханри Арни из МК ЦК разговарао је са члановима Удружења породица киднапованих и несталих на Космету

ЧЕКА СЕ ДИК МАРТИ

Специјални изасланик Савета Европе уместо у јануару у Србију стиже ових дана

Шеф делегације Међународног комитета Црвеног крста за угозападни Балкан Пол Ханри Арни састао се 9. марта са представницима Удружења породица киднапованих и несталих на Косову и Метохији.

Разговарало се о актуелним питањима и начину како решити проблеме са којима се више од деценију суочавају породице киднапованих и несталих на Косову и Метохији. М.М.К.

Представници нишке Канцеларије Удружења породица киднапованих и несталих немају никакву помоћ градских власти

НЕ ДОДИРУЈЕ ИХ ТУЂА МУКА

На која год су врата закуцали представници нишке Канцеларије Удружења породица киднапованих и несталих на Космету, остали су без

Слободанка Цветковић

одговора. Да ли град Ниш може бар нешто мало да учини да им се олакшају муке и проблеми са којима су суочени?

Координатор ове канцеларије Слободанка Цветковић затражила је пријем у градсим општинама Пантелеј, Џрвени крст, Медијана, Палилула да им укаже на проблеме са којима се суочавају породице киднапованих, које су након прог-

она нашле уточиште у овом граду, али одговор је и овог пута изостао.

Ни градоначелник Ниша Милош Симоновић за њих нема времена, јер како су у Удружењу обавештени - много је заузет.

- Ако Драган Ђилас који брине о два милиона Београђана има времена да нас прими, по ком је то критеријуму Симоновић заузетији и оптерећенији од њега, а представља 400 хиљада Нишлија.

Као да ми нисмо грађани Ниша и да смо нечија туђа брига. Молили смо да нам се помогне да десеторо деце оде на зимовање, више пута питали шта је са нашим пројектом који је прихваћен? Такав игнорантски однос је невиђен до сада - кажу у Удружењу.

Једино што је учињено је подела поклона за Нову годину и Божић које су исфинансирале "Дуванска индустрија Ниш" и Коло српских сестара Епархије рашке-призренске - каже Слободанка Цветковић

М.М.К.

НОВА ОТКРИЋА О ТРГОВИНИ ОРГАНИМА У АЛБАНИЈИ

Бивши репортер "Њујорк тајмса" Чак Судетић коаутор књиге Карле дел Понте у којој она описује злочине над Србима на Косову и Метохији и вађење органа жртвама које су пребачене у Албанију, изјавио је да ће у року од наредних шест недеља доћи до нових открића о тим злочинима, пише амерички магазин "Њузвик". Судетић је рекао да се тим случајем сада бави специјални извјештац Савета Европе за питања трговине људским органима Дик Марти, који је заслужан за откривање тајне мреже затвора ЦИА у Европи.

"Њузвик", у тексту "Тихи ратник", који говори о књизи бивше главне тужитељке Хашког трибунала чије је енглеско издање објављено прошлог месеца, цитира Судетићеве речи да за злочине против Срба и вађење органа постоје чврсти докази. Према наводима књиге, које преноси лист, истражитељи су у Албанији пронашли медицинску опрему и трагове крви 2004. године приликом посете месту на коме вршило вађење органа. Међутим, без тела није било дефинитивног доказа да је почињен злочин, а показало се да је проналажење сведока изузетно тешко. "Њузвик" истиче да Карла дел Понте, од када је именована за амбасадора Швајцарске у Аргентини, има забрану да говори о својој књизи.

Д.Т.

Имена двојице киднапованих Срба из Ораховца на списку од једанаесторице пронађених Срба на северу Албаније

ПРЕПОЗНАТИ МАЈМАРЕВИЋ И ВИТОШЕВИЋ

Последњи дани у Ораховцу противу у сенци најновијих вести о судбинама једног броја киднапованих Срба са Косова и Метохије који су завршили у некој од гробница на северу Албаније. Заправо, на објављеном списку од једанаест имена Срба чија су тела пронађена у близини "жуте куће" у Албанији налазе се и имена двојице Срба из Ораховца и то Градимира Мајмаревића и Синише Витошевића. Обојица су киднаповани 22.јуна 1999. године на само двеста метара од последње куће у горњем делу Ораховца. То су били дани када су се Срби овога краја ломили око тога да ли отићи пред налетом терориста који су већ почели да пале куће и киднапују људе у доњем делу града или остати. Градимир је у кућици у винограду држао кокошке и зечеве, па је пошао да их нахрани последњи пут пред полазак. Синиша, његов пријатељ и комшија је пошао са њим, тј. повезао га својим аутом. Није прошло много као гром се пронела вест да су их пресрели наоружани Шиптари и одвезли их у непознатом правцу. Градимира супруга Весна, и Синишина супруга Тања су одмах обавестили холандски КФОР, а холандски капетан Спет је одговорио да он ту не може ништа јер "ви нас нисте позвали, па ми нисмо ту због вас већ због њих". Узалуд се народ окупио испред цркве и протестовао, узалуд су им саопштене информације да Синишин Рено 4 првене боје стоји паркиран испред ватрогасног дома у доњем делу града, где се сумњало да су киднаповани Срби затворени. КФОР није ништа учинио да их пронађе, а ни друге организације које су касније долазиле. Породице су већ десет година, трагале да би сада стигла информација да су можда завршили као жртве трговине органима на северу Албаније. Иначе, Градимиру је јула 1998. године снајперским хицем од стране терористичке УЧК убијен син Александар, тако да је за супругу Весну и њено троје деце ово био други ударац. Синиша је иза себе оставио двоје малолетне деце, које је после његовог киднаповања баба по мајци повела да живе у Нишу.

Какве су муке трпели ти људи може се само нагађати, све до откривања истине, али једно се зна да је свет све до сада ћутао а могао је да пронађе кривце да је хтео.

О.Р.

Састанак члнанова породица киднапованих и несталих са представницима ЕУЛЕКС-а

ЧЕТИРИ СЛУЧАЈА ПРЕТРЛГЕ

Захтевамо да се интензивира идентификација око 400 тела. У фебруару предата тела троје киднапованих

У канцеларији грачаничке канцеларије Удружења породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији одржан је састанак са представницима ЕУЛЕКС-а где се разговарало о проблемима који су се јавили у потрази и идентификацији киднапованих лица.

Координатор грачаничке канцеларије Бора Ађанчић је инсистирао на томе да се боравак истражитеља мора временски продужити јер је рок од шест месеци кратак за постизање резултата.

Представници ЕУЛЕКС-а су чланове породица киднапованих обавестили да раде на

четири случаја потраге за несталима. Постоји информација о грбној локацији несталог Светислава Недељковића која је налази између Крајишта и Рибара у општини Липљан, Зорана Станишића чије се тело налази у бунару на породичном имању Станишића у Словињу, провера локације Жиливоде код Обилића, где се како се претпоставља, налазе тела отетих рудара и случај 15 киднапованих људи из Ораховца.

Захтевано је на том састанку да 400 тела треба што пре идентификовати.

Представници ЕУЛЕКС-а су истакли да су нездовољни досадашњим радом, па ће заједно са свим институцијама које су укључене у решавање овог проблема интензивирати сарадњу.

У фебруару су предата три тела, а по речима Јенса Кристеусена тужиоца из Данске, већ је преузето 15 тела од УНМИК-а, а могуће је подизање оптужнице против починилаца ових злочина. Документација је веома обимна и смештена је у 20 фасцикли.

На састанку су изнети захтеви да се породице информишу о току рада на предметима, да се изнесе у јавност колики је број досије у раду и да се размотри могућност да се оформи потканцеларија ЕУЛЕКС-а у Грачаници ради лакшег добијања информација. Захтевано је да у рад на овим питањима осим представника ЕУЛЕКС-а буду укључене српске судије и тужиоци.

М.М.К.

Координатор грачаничке Канцеларије Удружења породица киднапованих и несталих, Велибор Ађанчић:

НЕИЗДРЖИВА ЈЕ НАША АГОНИЈА

Сваког дана од како је пре нешто више од годину дана објављена књига Карле дел Понте, у којој се износе подаци о постојању стратишта у Албанији у којој су отетим Србима хируршним путем вађени а онда и продавани витални органи у Израелу и западноевропским земљама, ми смо све тужнији и очајнији.

Подаци о “жутој кући” узбуркали су нашу и светску јавност а најпогођеније су свакако наше породице. Шокирани смо чињеницом да су људи на важним местима то знали и да су о томе ћутали. Највише их боли истина да нико није осуђен за све те страшне злочине. Међународна заједница је напротив, све те злочинце наградила. Па и сада се понашају као да се ништа није догодило. Ми смо и даље страшно узнемирени податком да је на стотине Срба одведено у Албанију и да су били жртве трговине људским органима. Све ново везано за тај случај углавном чујемо преко телевизије али мислимо да све то иде исувише споро. Чим се за то знало толике године сигурни смо да и сви докази постоје. Тражимо да истина изађе на видело. То је ужасно за све нас али и за право и правду. Ко је одвео наше најмилије у Албанију и убијао их на тако свиреп начин, Срби свакако нису. Па има ли, питамо ми, ишта страшније за родитеља него да посумња да му је дете на тај начин убијено, каже координатор грачаничке Канцеларије удружења породица киднапованих и несталих на Космету Велибор Ађанчић.

Огорчени смо на све, ми само хоћемо истину. Оваква ситуација је неиздржива. То је агонија, Наше власти, међународна заједница и сви остали који се овим проблемом баве, треба пред нас да изађу са истином, чега се боје? Нама се више ништа горе не може десити. Протеклих година толико смо им информација дали, толико пута поновили своје приче... Да су озбиљно трагали и испитивали сва она имена која смо им дали, нешто би сазнали. Не може да постоји сарадња само са једне стране, да при томе не подсећам на све оне ослобођене затворенике из српских затвора, отворене гробнице. То албанска страна још није урадила.

Од доласка мисије ЕУЛЕКС-а надлежни из Удружења су имали неколико састанака са представницима нове мисије и кажу да су од њих добили уверавања да желе да помогну у расветљавању судбине њихових најмилијих, али да им много не верују. На то их је научила претходна пракса јер обећања од стране различитих међународних инситуција је било много и ниједно се није спровело у дело.

М.Ч.

У Прешеву, раном зором, жандарми ухапсили 10 терориста ОВК из Гњилана, припадника озлоглашене легије странаца

ЗЛОЧИНИ ЛЬУДИ ЗАТРОВАНИХ МРЖЊОМ

Током 1999. године отели 159 Срба, а убили њих најмање 51. Силовали, клали, черечили. Тројица у бекстру.

По налогу српског Тужилаштва за ратне злочине полиција је 26. 12. 2008. године у Прешеву ухапсила десеторицу припадника озлоглашене гњиланске групе из састава бивше ОВК. Они су осумњичени да су

КИДНАПОВАНЕ СЕКЛИ И ПИЛИ КРВ

Припадници гњиланске групе убадали су Србе нојевима и прислањали стаклене чаше на ране. Када би се чаша напунила крвљу, говорили су: "Хајде да Србима пијемо крв". Како је утврђено, некима од жртава су одсецали и полне органе. За сваког мртвог Србина припадници ОВК би добили по пиштољ и 20 дана одсуства.

од јуна до октобра 1999. године, отели 159 Срба и убили најмање њих 51.

Ухапшени су Назиф

АРСЕНАЛИ

Акција хапшења злочинаца је спроведена на 17 локација, јер су многи осумњичени због празника дошли из иностранства у Гњилане. Код сваког од ухапшених је пронађен пиштољ, а неки су чак имали и бомбе.

У акцији је учествовало око 500 припадника Жандармерије и МУП, док је БИА опсервирала. У Тужилаштву за ратне злочине, овај предмет води Миољуб Виторовић.

Хасани, Ахмет Хасани, Фатон Хајдари, Самет Хајдари, Ферат Хајдари, Кембер Сахити, Фатмир Сахити, Агуш Мемиши, Бурим Фазлију и Селимон Садики.

Тројица вођа групе Фазлија Ајдари, Шаип Шаћири и Репеп Ајири тренутно су у бекству и налазе се у Гњилану. Српске власти тражиће од међународних снага на Ким да их ухапсе.

Осумњичени су свирепо починили већи број кривичних дела међу којима су силовања, затварања, сакаћења, мучења и

извеле њихове комшије Албанци који су били у ОВК, већ

СТОМАК

Осумњичени се терете и да су поређали, једну до друге, неколико жртава, пуцали им у stomak и "проверавали" колико Срба може да се убије једним метком.

- Пуцали су им у stomak како би дуго умирали - објашњава наш саговорник.

је то требало да ураде они који их не познају.

Злочини за које се терете

пљачкања цивила. Њихов циљ био је протеривање српског и неалбанског становништва из општине Гњилане.

Десеторица осумњичених били су припадници Легије странаца - косовских Албанаца који су живели у иностранству.

- Циљ је био да се убију Срби, али не тако што би то

осумњичени догађали су се на три локације у Гњилану. Они најгори, које људски ум не би могао ни да замисли, почињени су на терену школског интерната и у његовом подруму.

Истражни органи су зличине у интернату реконструисали на основу изјава преживелих сведока.

На хапшењу "гњиланске групе" радило се годину дана

ТЕРЕТЕ СЕ ЗА НАЈТЕЖА КРИВИЧНА ДЕЛА

Исјераџа се води прошив 17 лица, од којих је 10 господијно правди

На откривању "гњиланске групе" злочинаца, која је 26. децембра прошле године похапшена у Прешеву, радило се скоро годину дана у најстрожој тајности. У овој акцији није било елемената политике.

- Од прве дојаве о овој групи до момента хапшења прошло је скоро годину дана. Оперативно се радило шест месеци, а на терену четири месеца. Акција је успешно искорденисана, а реч је о великом успеху МУП-а и других служби безбедности, нарочито ако имамо у виду да током акције није било ни једне жртве рекао је Владимир Вукчевић. Тужилаштво је трагало и истраживало многе пред-

мете ратних злочина, имало контакте са породицама несталих и убијених Срба са Ким, као и са другим лицима која имају сазнања о бројним злочинима извршеним над Србима, али и над Албанцима.

Терете се за најтеже повреде хуманитарног права, и по међународним конвенцијама и по домаћим прописима. Пре свега терете се за убиства најмање 51 лица, отмице 159 људи, а потом и за нечовечно поступање и силовање. Радећи на овим предметима увек се поново непријатно изненадим "маштовитошћу" оних који су извршили злочине, невероватно је на које су све начине малтретирали своје жртве. - каже Вукчевић.

Под истрагом је 17 лица,

а десет је доступно нашим органима гоњења. Остали су или на Косову или у иностранству.

Предмети ратних злочина раде се тако што се отвара случај за случајем. Ми ћемо у сваком случају успоставити комуникацију са представницима УНМИК-а и ЕУЛЕКС-а, у вези са тројицом предводника "гњиланске групе" који и даље живе на Косову - наглашава тужилац.

Тужилаштво истражује злочине, настоји да пронађе кривце и да они буду кажњени. Без обзира на то ко је почнилац, и без обзира ко је жртва. Свака жртва има право на правду, а наша обавеза је спровођење правде. Д.Т.

Шеф "гњиланске групе", Шаћир Шаћири, живи слободно и безбедно на Космету

ЧЕРЕЧИО СРБЕ

Два њујта је хапшен, а затим пуштен на слободу. Има четворогодишњи затворски стаж.

Шаћир Шаћири, Фазлија Ајдари и Реџеп Алији јавно су черечили Србе у јуну 1999. године.

Шаћир Шаћири живи слободно и безбедно на Космету. Засад, нико не намерава да га хапси. Ова тројица одбеглих злочинаца су крајем 1999. године због злочина у Гњилану привођени у затвор америчке базе "Бондстил" на Косову, али, врло брзо су у "недостатку" доказа пуштени на слободу. Шаћири се и крајем марта 2004. године обрео у "Бондстилу", због сумње да је био умешан у организацију немира, који су 17. и 18. марта захватили Ким. После седам дана, међутим, пуштен је из притвора. Иначе, он је терориста са деценијским ратним стажом. У "белој књизи" о албанском тероризму и организованом криминалу на Ким, који је издала Влада Србије, наводи се да је још 1982. године, пресудом Окружног суда у Врању, осуђен на шест година затвора, од којих је четири издржао у затвору у Лесковцу. Био је један од локалних команданата ОВК, а после јуна 1999. године постављен је на место заменика команданта шесте зоне Косовског заштитног корпуса. Након шест месеци је смењен одлуком Бернара Кушнера, тадашњег шефа цивилне мисије УН на Ким.

Међутим, имао је подршку већег броја албанских екстремиста, јер је дошао до изражаваја за време НАТО бомбардовања СРЈ. Тада је имао директне контакте са Хашимом Тачијем, Харадинајем и другим њиховим вођама. Био је главни организатор набавке оружја, муниције и лекова, које је допремао припадницима ОВК. Учествује у пребацивању Албанаца са Ким у Албанију, где су обучавани за терористичке акције. Са Рамушом Харадинајом, Агимом Чекуом, Муратом Јашаријем и Шефкетом Муслијуом учествовао на састанку у Гњилану маја 2000. године, када је припреман оружани сукоб на југу централне Србије и у Македонији. Укључио се и у оружане сукобе у Македонији, тако што је био одговоран за слање оружја припадницима Ослободилачке националне армије. У оружаним сукобима на југу Србије 2001. године, био је командант дела ОВПМБ за подручје Прешева, а од окончања сукоба живео је у Гњилану.

Осумњичени Селимон Садику осуђиван и у Београду

КРИЈУМЧАРИЈИ

И УБИЈАЛИ

ЉУДЕ

Истражни органи сумњају да су поједини припадници ОВК, који су осумњичени за злочине прошири српских цивила у Гњилану, и неки припадници "Шкорпиона", који су оштетили за злочине прошири албанских цивила, учествовали у међународном ланцу кријумчара и прговараца људима.

Неки припадници ОВК из Прешева били су задужени да пребацују илегално људе преко административне границе са Косметом.

Сазнаје се да то је случај са Селимом Садикуом, који је сада осумњичен за злочине над Србима и који је крајем октобра прошле године осуђен у Специјалном суду због кријумчарења људи. Садику је првостепено осуђен као један од припадника међународне криминалне групе у којој је било и Срба - наводи "Блиц".

Дванаесточлана група, у којој је Садику, осуђена је првостепено зато што је држављане Турске, Албаније и Кине током 2007. године кријумчарила преко границе Србије. Веће специјалног суда, којим је председавала судија Радмила Драгићевић-Дичић, осудило је организатора групе Весеља Јакупија на три године и шест месеци, Мухамеда Фејзулија на две године и осам месеци, Селимона Садику и Рамадана Реџепија на по две године.

Држављанин Србије Звонко Бијелић осуђен је на две године и десет месеци, Зоран Додић на две године и шест месеци, Ивица Ђорђевић на годину и десет месец, Саша Крстић и Миливоје Боришев на по годину и шест месеци, Благоје Заврић на десет месеци, Жарко Бијелић и Гордана Мајсторовић на по пет месеци затвора. Садику је пуштен на слободу до правоснажности пресуде. Он је осуђен јер је људе који су пребацивани из Албаније у Приштину превозио у централну Србију. Сарадници "Шкорпиона"

Миодрагу Шолаји суди се у специјалном суду у Београду по оптужници да су 28. марта 1999. године у дворишту породице Гаши у Подујеву пузали у албанске цивиле, међу којима је било 19 жена и деце, и убили 14 људи. Због истог злочина у јуну 2005. осуђен је Саша Цвјетан, један од команданата "Шкорпиона".

- Након саслушања свих осумњичених, истражни судија Већа за ратне злочине донео је решење о спровођењу истраге. Окривљенима се ставља на терет извршење кривичног дела ратни

злочин против цивилног становништва - каже Рамићева.

Пре почетка саслушања Тужилаштво за ратне злочине поднело је захтев за спровођење истраге. Захтевом је обухваћено 17 припадника ОВК који се сумњиче за киднаповање 159 цивила српске националности и убиство најмање 51 особе. У захтеву за спровођење истраге наводи се да је центар ОВК за Гњилане од 12. јуна до октобра 1999. године био смештен у Дому ЈНА и да су тројица првооптужених Ајдари Фазлија Фаза (42), Алија Реџепи

Реџа (46) и Шаћира Шаћира Шаћа (44) издали наређење припадницима ОВК да затварају, убијају, сакате, пљачкају и силују цивиле српске националности да би све Србе протерали. Сва тројица првооптужених живе у Гњилану, а у Србији се воде да живе у Прешеву. Фазлију је иначе рођен у Врању, а пребивалиште му је у Прешеву, док су Реџепи и Шаћира рођени у Депцима код Прешева, а воде се да живе у Прешеву.

у трговини и кријумчарењу људи из гњиланске групе ОВК или, тачније, 138. бригаде у оперативној зони Кардак (општине Гњилане, Витина, Косовска Каменица и Ново Брдо), сада се терете да су убили најмање 51 српског цивила и отели 159 од 12. јуна до октобра 1999. године. Они се терете да су убијали, сакатили и киднаповали српске цивиле са циљем да се сви Срби иселе са тих подручја.

Припадницима "Шкорпиона" Жељку Ђукићу, Драгану Медићу, Драгану Боројевићу и

Стравични злочини

У Гњиланском крају било је черчења, убијали су од малоћ дешта до ствараца од 80 година само зато што су Срби, тврди Ненад Којић, председник СО Витина

Истражни судија Већа за ратне злочине у Београду завршио је саслушавање деветорице припадника ОВК ухапшених на југу Србије због злочина почињених у Гњилану 1999. године.

- Тројица су се бранила ћутањем, док су шесторица дали исказе. Десети је остао у Врању јер се сумњичи за ситније дело - казао је Бруно Векарић, портпарол Тужилаштва за ратне злочине.

Он је потврдио да је од 17 осумњичених седам још у бекству. Од тога су тројица у Гњилану, а четворица у иностранству.

- Што се тиче ове тројице на Косову, о њима ће наше Тужилаштво преговарати са УНМИК-ом и ЕУЛЕКС-ом. Видећемо како ће то функционисати. Од ових што су ухапшени, једни су са југа Србије, неки с Косова и Метохије, а има их и из Македоније. Акција је чекала да поједини чланови групе дођу са Ким за католички Божић, јер се тамо не ради због међународне администрације - открива Векарић.

Ненад Којић, председник општине Витина, потврђује писање медија о стравичним злочинима који су почињени над Србима у гњиланском крају. Штавише, тврди да је слика много гора.

- Тачно је да је било черчења, и клања, и пуцања у поређане људе. Убијали су од малог детета до трудница и ствараца од 80 и више година. То раде само монструми - оцењује Којић.

Он каже да су злочини чињени у гњиланској, витинској, каменичкој и новобрдској општини. Где год су се нашли, Срби су бивали киднаповани и убијани.

Злочинцима није било важно ни место ни време, било је битно само да су Срби. Људи су отимани из својих станови, кућа, нападани на путу, на њиви, на пољу...

Акција хапшења

Приче преживелих Срба који су били заточени од стране терориста "гњиланске групе"

ИНТЕРНАТ КАО МУЧИЛИШТЕ

У интернату у Гњилану, у време кад су ту стигле међународне мировне трупе, дешавала су се најмонстраузнија мучења. Славица Вуксановић (45), је једна од ретких жена која је преживела терор "гњиланске групе" ОВК, чијих је десет чланова ухапшено 26. децембра прошле године у Прешеву. Данас се она подсећа 23. јуна 1999. године и четири најтежа дана у свом животу.-Чекали смо испред пекаре у реду за хлеб. Изненада су се појавила петорица Албанаца у црним униформама, са ознакама ОВК и киднаповала нас. Извукли су нас из реда и на уста нам ставили селотејп. Угурали су нас у аутомобил и одвезли у зграду средњошколског интерната у насељу Гавран. Уз пут су нас немилосрдно тукли и зверски ударали, а када смо дошли у интернат креће невиђена тортура. Уводили су нас у разне собе како би нам ставили до знања да је у њима још киднапованих Срба.-

Схватили смо да је у згради било стотинак људи - наставља потресну исповест. - Јауци и позиви у помоћ, допирали су са свих страна. Одвели су нас у неки мрачни подрум у коме је већ било доста мученика. Нас је највише тукла нека жена. Ударала нас је чизмама, палицама, чупала косу, иживљавала се и показивала своју моћ. Била је то жена монструм која је тражила да признају где су српска војска и полиција.- После сваког питања, мучитељи, међу којима су били и киднапери, задавали су им још јаче ударце - присећа се Славица. - После првог батињања, одвели су нас у собе на другом спрату и везали за радијаторе. Потом су над њима онако, премлаћеним и унакаженим, припадници ОВК наставили да се иживљавају. Све време ту је била жена у црној униформи ОВК. Стављала им је јастуке на уста да се не чују крици и запомагања током силовања. У Гњилану је данас од десет хиљада српских становника остало свега стотину. У мислима су им стално страхоте којима су били изложене наше комшије и рођаци. Колаџи, које траже власти Србије због отмице 159 Срба и убиства најмање њих 51 током 1999. године, слободно се шетају улицама Гњилана. - Десетине људи свирепо је мучено у интернату - причају Срби из Гњилана. - Мислим да је број жртава далеко већи, него што засад тврди српско Тужилаштво за ратне злочине. Сунчица Пауновић (35), мајка троје малолетне деце, објашњава да су за време тог невиђеног мучења у интернату страдали њен муж Јовица и његов теча Драган Арсић. Каже да јој је муж тог 23. јуна 1999. године отишао са рођаком да продаје воће и поврће, али и да би им Албанци исплатили неки заостали долг. - Од тада им се губи сваки траг - каже Сунчица. - Нестанак смо пријавили америчким маринцима. Чак смо и Албанцима, да би нам открили место где се наводно налазе, дали сву уштећевину од 15.000 марака. До данас, о њиховој судбини нишамо сазнали. Са тешким и мучним сазнањем да су њени најмилији погубљени на најсвирепији начин, живи и Цвета Нојкић (41). Терористи су убили њеног супруга Станка (33), свекра Благоја (60) и девера Бранка (30). Њих су, 16. јануара 2000. године недалеко од "административног прелаза" Мучибабе, на окрутан начин убили припадници "гњиланске групе". има, јер су им лобање биле разнете и једва су препознали њихова тела - причају познаници Нојкића. - На запомагања њих тројице нису реаговали ни амерички припадници КФОР-а.

ПОЛИТИЧАРИ АЛБАНИЈЕ КОЧЕ ИСТРАГУ О ТРГОВИНИ ОРГАНИМА

ЛОЦИРАНА МАСОВНА ГРОБНИЦА!

Суд добио фотографије српских гробница. Умешиан и Бериша

Најновији подаци до којих је дошло Тужилаштво за ратне злочине указују на то да се масовна гробница са телима Срба отетих са Ким, којима су вађени органи, налази око 1,6 километара од "жутију кућу", у близини места Бурељ.

Овај податак је, наиме, део скице коју су 2004. године направили УНМИК-ови форензичари који су обишли "жутију кућу" за коју се верује да је била импровизована операциона сала.

- То је и онај део УНМИК-овог извештаја који нам је недостајао, који може да открије многе непознанице. Поред тога, на основу доказа до којих се дошло до сада, сумњало се да би масовна гробница могла да се налази на три потенцијалне локације. Овај извештај је указао на једну од њих.

Осим скица форензичара и антрополога УНМИК-а које је предводио тадашњи шеф УНМИК-ове канцеларије за нестале особе и форензику Хозе Пабло Бариабар, тужилаштво за ратне злочине је дошло и до великог броја фотографија. Оне показују бочицу сваког лека појединачно који је пронађен у "жутој кући" и око ње. Фотографисана је и свака просторија из више углова,

шприцеви, контејнер за медицински отпад, па чак и локације за које су УНМИК-ови форензичари сумњали да су гробнице отетих Срба.

хируршким интервенцијама. Претпоставља се да су органи затим пребацитви до најближих аеродрома, а одатле авионима у западну Европу.

Трансплантије су обављене у клиникама "Мајка Тереза" у Тирани и Скопљу.

Докази које је Тужилаштво до сада прикупило, показује да је отмице Срба са Косова у Албанију организовао некадашњи командант ОВК Рамуш Харадинај. Део њих је био смештен на косовско-албанској граници, у месту Крум. Сумња се, међутим и да су неки завршили у логору Дева, месту Кукеш, и у Тропоји.

Из ових места, заробљеници су одвожени у импровизоване клинике где су били подвргнути страшним

БЕРИША УМЕШАН

"ДО ЛАКАТА"

Разлог због кога се овоме тако мало говори у Албанији је тај што је у целу причу уплетен и албански врх. Наиме, постоје индиције према којима је у априлу 1998. године у селу Вицин Доль, код Тропоје, стигло комплетно руководство ОВК. Они су били смештени у породичним кућама албанског премијера Салвија Берише, а добро дошли су им је пожелео његов брат од стрица Сулејман Бериша.

Над српским војницима је ОВК чинио стравичне злочине

МОНСТРУМИ СЕ ФОТОГРАФИСАЛИ СА ЖРТВАМА

Тужилаштво за ратне злочине дошло је до фотографија и скица логора где су били заточени Срби. - Логори били лоцирани на северу Албаније

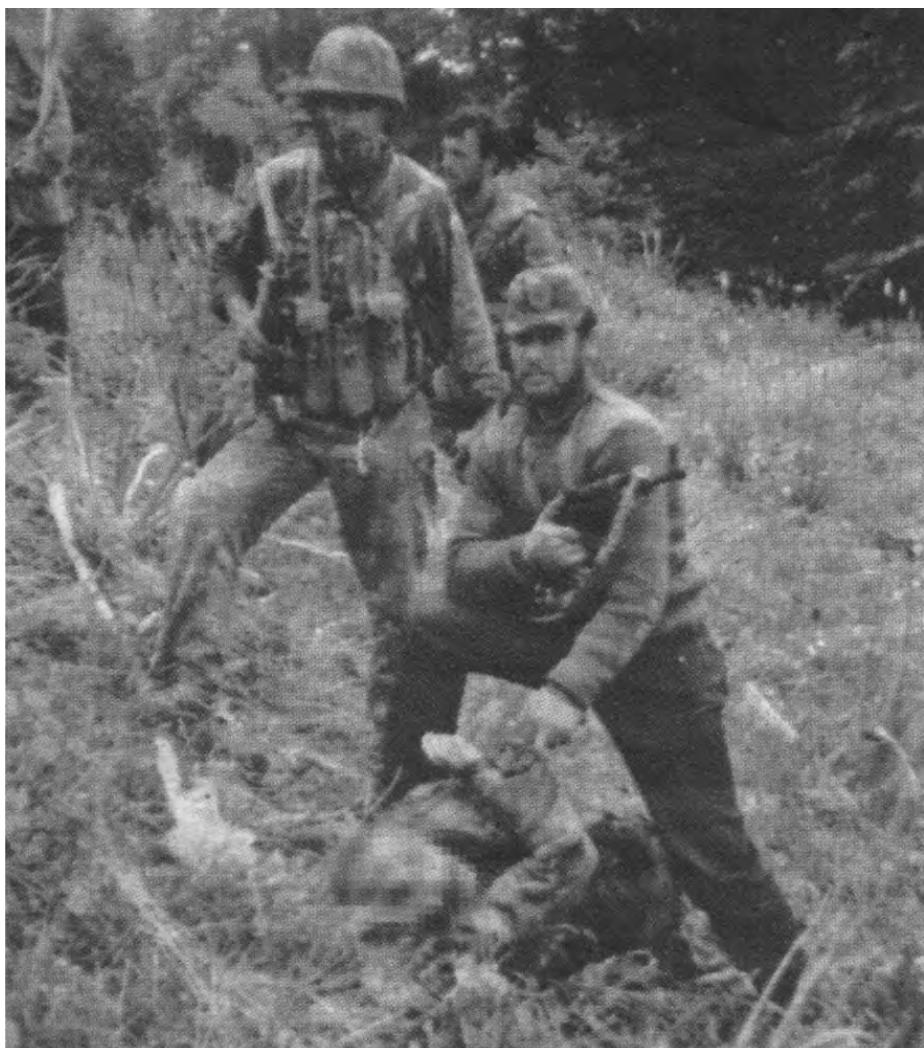
Болест или мржња? Питање које многи постављају гледајући ових дана фотографије на телевизији и у штампи. Те потресне слике, сигурно је, никога не могу оставити равнодушним. Зашто злочинац има ту неодољиву жељу да овековечи свој крвави пир? Зар је мало иживљавања, мучења и понашања недостојног људском роду по косметским и албанским шумама и казаматима, него жртве треба и "усликати" да се зна како умиру они који нису Албанци.

О понашању многих припадника ОВК ће вероватно једнога дана психијатри моћи нашироко и надугачко да пишу своје научне радове. Али сада у овом тренутку поставља се питање да ли стварно мржња може човеку толико да помути памет, да доведе себе у стање да пије "непријатељску" крв, да черечи жене и децу, да бајонети песуђују умирућим жртвама?

Потресне фотографије до којих је дошло Тужилаштво за ратне злочине само су један од многобројних доказа који потврђују да су на северу Албаније 1999. године постојали приватни логори и затвори у којима су били заробљени Срби и неалбанци, али и припадници албанског народа који се нису слагали са понашањем и "стратегијом" стварања косовске независне државе. Припадници ОВК сакупљени

"с ко'ца и конопца" неписмени, неваспитани, од малих ногу индоктринирани да мрзе све што није албанско одлично су послужили за остваривање плана о независној држави

заслуге у стварању државе. Да ли су добили гаранције, негде са стране, да за њих неће важити закони још се не зна, али судећи по понашању и то је могуће.

Косово. Неки од њих су иако су им руке крваве до лаката успели да захваљујући свом учинку у рату који су водили за оса-мостаљење Косова, заузму високо место у садашњем политичком животу новостворене им државе.

Припадници ОВК су примера ради у месту Падеше у мају 1999. године сами снимали звоје злочине, желећи да овековече и документују своје

Примера ради наводимо податак да су на фотографијама двојица наоружаних припадника ОВК после убиства, како се претпоставља, војника тадашње ЈНА и са убијеним војником, које указују на то да су припадници ОВК били на подручју у близини границе са Србијом што говори и чињеница да се на једној од фотографија коју су направили припадници ОВК у шуми,

налази и пас, немачки овчар, који се користи за чување граница.

На полеђини фотографије на којој су снимљени припадници ОВК "у предаху" је забележено: "Кошаре, С.Албанија, 22.5.99." Поред тога, Тужилаштво за ратне злочине дошло је и до сведока - ко-совских Албанаца који су имали приступ приватним логорима и затворима на северу Албаније. Осим што су потврдили досадашње претпоставке Тужилаштва, они су и скицирали тачне локације на којима су били логори.

Један од логора, како су сведоци нацртали, налазио се у двоспратној кући која је од Дуреша била удаљена између километар и по и два. У њеном приземљу се чак и налазио кафић у који су свраћали припадници ОВК.

У приземљу зграде се налазило неколико просторија за лекаре и пациенте.

Следећи корак у истрази о трговини људским органима на северу Албаније је откривање идентитета убијених војника са фотографија ОВК и самих припадника ОВК . Засада је идентификован Агим Рамадани, али следе контакти са војском и удружењима несталих, како би се добило што више информација.

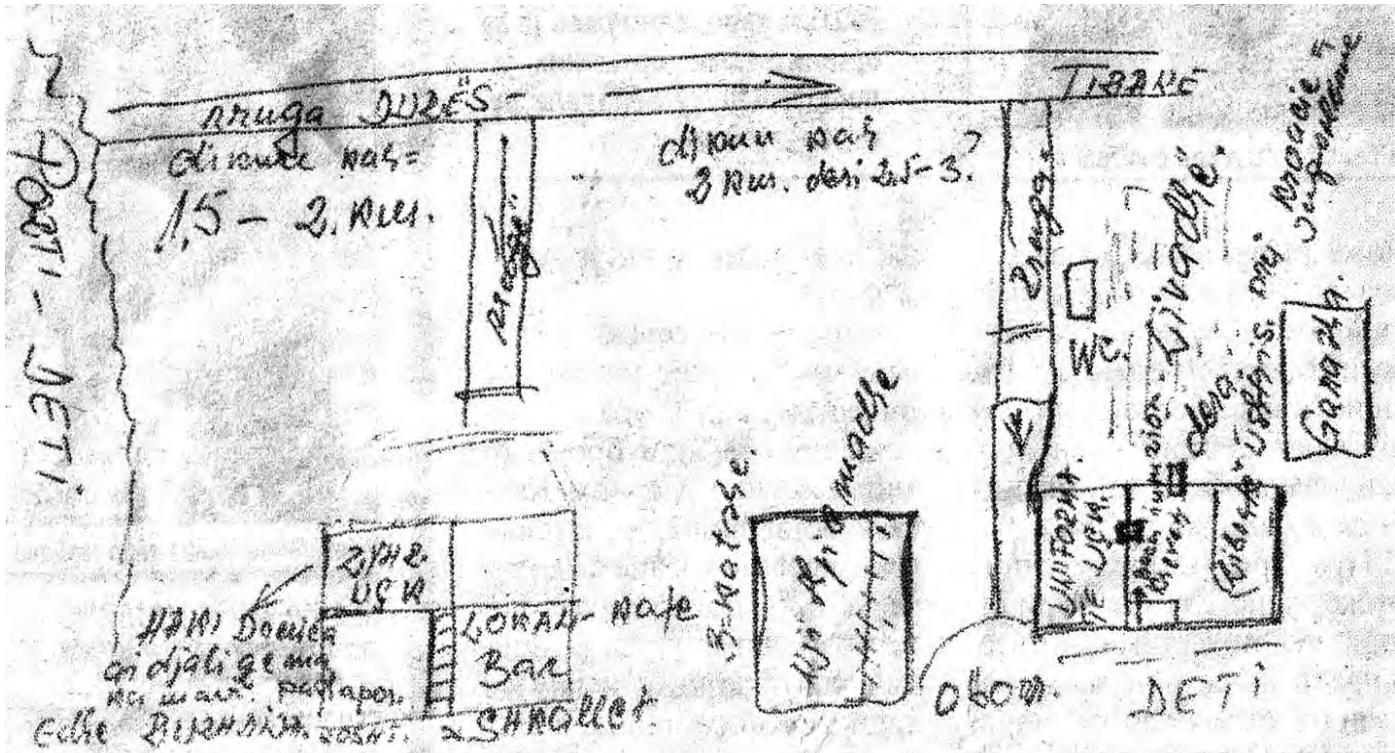
Истрагу о логорима на северу Албаније водио је и УНМИК пре неколико година. Она је, међутим, запала у ћорсокак, јер је тада оцењено да искази сведока нису довољно пуздани.

У тернутку када је српско Тужилаштво за ратне злочине добило доказе одмах је започета идентификација актера, али и жртава које се верује

бацују на север Албаније, а до тада су их несметано убијали на Космету.

- Материјали који употребљују ову истрагу стижу са свих страна и управо смо дошли до нових, веома значајних доказа. Реч је о фотографијама које откривају логоре ОВК на северу Албаније и на којима се виде одређени људи и злочини које су починили.

Поједине особе на фотографијама од раније су познате Тужилаштву. На полећинама фотографија исцртане мапе с' тачним локацијама и исписани датуми и место сликања. С новим доказима и материјалима биће комплетиран извештај за специјалног известиоца Савета Европе Дика Мартија, који би до краја првог квартала ове године требало да посети Београд, Приштину и Тирану,

Као други, већи логор, послужило је скоро цело имање у Кукешу, у кући која се налазила на путу ка Тирани.

да су послужили у трговини органима. Јер, да није тако зашто би се припадници ОВК мучили да заобљенике пре-

навео је портпарол Тужилаштва Бруно Векарић.

Иначе, нови докази до којих је дошло Тужилаштво за

ратне злочине, а нарочито слике на којима се виде убијени српски војници срушиле су досадашње претпоставке да су једино цивили били жртве трговине људским органима, уместу Бурељ на северу Албаније у "жуто-белој" кући.

Међутим, албанско тужилаштво и даље одбија сарадњу посебно од када је њихово министарство правде рекло да нема доказа о трговини органима и да је за њих предмет закључен. "Ипак, не верујемо да ће одбијати Дика Мартија, специјалног известиоца Савета Европе, који стиже у марту", каже Бруно Векарић, портпарол Тужилаштва за ратне злочине.

Он је рекао да ће након најновијих открића из тужилачке истраге Тужилаштво за ратне злочине поново покушати да се обрати албанском правосуђу и убеди их да сарађују.

- Обратићемо се Савету безбедности Уједињених нација и Савету Европе, јер албанско тужилаштво одбијањем сарадње крши међународни споразум из 2005. године, који обавезује сва тужилаштва у региону по питању тешких кривичних дела. Уговор их

обавезује и они сада врдају, а већ су прекршили Женевску конвенцију, јер су на територији Албаније дозволили постојање паравојних формација и јер су ту чињени злочини. Међутим, ако одбију сарадњу са Србијом, не верујем да ће смети да одбију Мартија, уколико озбиљно желе у Европску унију - констатује Векарић.

Он је казао да би суђење за ове ратне злочине требало да се одржава у Албанији или на Косову и Метохији, али ако тамо не постоји заинтересованост, може и у Београду.

Адвокат Тома Фила сматра да би најбоље било да суђење буде у Београду, за шта има довољно основа.

- То само Србија може да процесуира. Починиоци и жртве су са Ким, што је и тада била, а и сада је територија Србије по међународном праву. И једни и други су држављани Србије. Чак и да су починиоци страни држављани, може им се судити у Србији. Сигуран сам да вођење процеса неће прихватити ни у Албанији, ни на Косову и Метохији, јер они тврде да таквог злочина није било - оцењује Фила.

Он тврди да нема изгледа да да Хашки трибунал преузме

суђење о трговини органима, јер већ спроводи "излазну стратегију за завршетак свог рада". По његовим речима, Албанија носи међународну одговорност јер је са њене територије нападана Србија, ту су чињени злочини и вађени органи, "а треба видети да ли је несарађњом у истрази Албанија прекршила међународно прво".

Доктор Милан Булајић, директор Фонда за истраживање геноцида, каже да је неприхватљиво албанског тужиоца да води истрагу трговине органима "индиректно прихватљиве одговорности".

- Јасно је да желе да прикрију своје злочине или одговорност. За те злочине бисмо могли тужити Албанију пред Међународним судом правде или још боље сталним Међународним кривичним судом. Овај други је тек од скоро установљен, али то не значи да може да суди само за будуће случајеве већ може и за злочине старе 50 година и више. И Трибунал је основан 1993. године, а суди за ратне злочине од 1991. године - истиче Булајић.

Ј.М.Б.

Портпарол тужилаштва за ратне злочине Бруно Векарић

НАПРЕДУЈЕ ИСТРАГА О НЕСТАЛИМА НА КОСМЕТУ

Већи број особа саслушан је у истрази поводом навода у књизи Карле дел Понте "Лов" да је на Косову и Метохији киднаповао неколико стотина Срба и Рома и да су убијени зарад трговине људским органима, изјавио је новинарима портпарол Тужилаштва за ратне злочине Србије Бруно Векарић. Он је навео да је Тужилаштво поводом овог случаја у комуникацији са породицама несталих и убијених Срба са Косова и Метохије, одржао састанак са УНМИК-ом као и да је разговарано са представницима Црвеног крста, и Тужилаштвом Хашког трибунала и Албаније.

Хаг је јасно дао на знање да ће нама дати да водимо тај предмет - рекао је Векарић. Он је додао да је Савет Европе образовао комисију и тим истражитеља који ће се бавити тиме, као и да се појавио позитиван сигнал из Албаније да су људи у Албанији држани у логорима, да су стрељани и потом пребацивани на друге локације и изразио очекивање да ће бити пронађена тела, сведоци и употребљени наводи које је Хашки трибунал прикупио.

Д.Т.

ТРАЖЕ СЕ

Радуновић Милица
рођена: 07.07.1938 Трешњево
отета: 23.04.1998 Душановац

Станковић Мидраг
рођен: 14.08.1954, Пећ
отет: 23.06.1999, Пећ

Тодоровић Живота
рођен: 13.07.1951, Призрен
отет: 11.04.1999, Призрен

Шкрипац Вера
рођена: 14.10.1928, Приштина
отета: 12.09.1999, Приштина

Вријићевић Радош
рођен: 01.03.1974, Лепосавић
отет: 23.10.1999, К. Митровица

Милићевић Горан
рођен: 25.05.1978 - Ужице
отет: 23.06.1999 - Призрен

Мајсторовић Иван
рођен: 05.09.1981, Приштина
отет: 19.08.1999, Приштина

Проф. Др. Андрија Томановић
рођен: 07.12.1936, Дубровник
отет: 24.06.1999, Приштина

Мелочић Марјан
рођен: 03.07.1976, Приштина
отет: 09.09.2000, Приштина

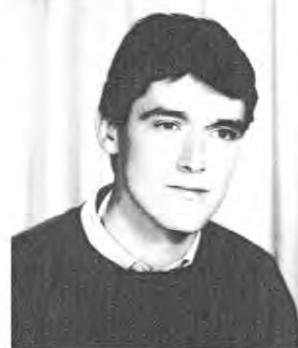
ТРАЖЕ СЕ

Дедић Марјан
рођен: 12.03.1955, Ђаковица
отет: 17.06.1999, Ђаковица

Ђуричић Миливоје
рођен: 21.08.1929, Пећ
отет: 19.06.1999 Пећ

Филиповић Жарко
рођен: 12.03.1962, Призрен
отет: 11.04.1999, Трње(Сува Река)

Јочић Душан
рођен: 08.10.1975, Пећ
отет: 18.06.1999, Пећ

Јоцић Срђан
рођен: 07.07.1969, Бањска
отет: 21.08.1999, Косовска Митровица

Ковачевић Драган
рођен: 01.03.1953, Ужице
отет: 23.06.1999, Призрен

Михајловић Јелица
рођена: 29.12.1912 Пећ
отета: 01.09.1999 Пећ

Јеврић Милош
рођен: 28.04.1939, Пећ
отет: 19.06.1999, Пећ

Петровић Радоја
рођен: 28.06.1935, Пећ
отет: 19.06.1999, Пећ

Нема бојазни да се преселе масовне гробнице на северу Албаније

РУСИ ЧУВАЈУ ДОКАЗЕ

Надгледа се, неућадљиво или поуздано терен око "жутие куће" - Нестало око 50 Руса.

Српско Тужилаштво за ратне злочине дошло је до још седам недостајућих страница изештаја УНМИК-ових форензиčара који су обишли "жути кућу" код Бурела на северу Албаније, у којој су, како се претпоставља, вађени органи Срба отетих са Ким. На њима се налазе фотографије свега онога што је пронађено око ове куће - лекова, контејнера за медицински отпад, хируршких инструментена, шприцева, али и локација за које су припадници УНМИК-а претпостављали да су - масовне гробнице.

На сликама које су направили УНМИК-ови стручњаци 4. фебруара 2004. године, приликом посете "жутој кући", још се виде и комади газе, бочица лека "транксек" који опушта мишиће, бочица "ефералгана", "хлорамфеникола", маказе, нож, материјал који не може да се нађе у свакој, обичној кући. Пале су у воду тврђе албанског тужиоца Арбена Дуље који је као члан екипе која је 2004. године обишла "жути кућу", тврдио да су тамо пронађене само две бочице пеницилина.

У делу УНМИК-овог извештаја, који је доскора тужилаштву био недоступан, налазе се и фотографије три локације за које су истражитељи веровали да су масовне гробнице у којима су закопана тела отетих и убијених Срба, Рома и нелојалних Албанаца са Ким. Две су мочваре у околини

Бурела, а трећа је зараван удаљена 1,6 километара од "жуте куће". Локација на коју је до сада више сведока указало као на могућу масовну гробницу.

Недавно се дошло до сазнања да су у Албанији постојале још три куће у којима су неалбанцима вађени органи ради продаје. Међутим, албански тужилац Ина Рама, са којом се сусрео Владимир Вукчевић, одговорила је да истрага о случају трговине органима није показала никакве резултате.

Интересантно је да је сада немогуће уништити масовне гробнице јер Руси неућадљиво, али поуздано, надгледају север Албаније и терен око "жуте куће". То је сигуран знак да се неће догодити да се, на пример, гробнице - преселе.

Посебно су Руси заинтересовани за долазак Дика Мартија на север Албаније, оформили су своју комисију да истражи ову аферу. Они, наиме, верују да се међу несталим Србима, Ромима и нелојалним Албанцима налази и 50 Руса који су отети на Ким. За сада, не мешају директно у истрагу, али пружају својеврсну логистику.

Као доказ за почињене злочине биће и искази 134 посредна и непосредна сведока који су саслушани до сада и око 100 докумената до којих су дошли истражитељи.

С.М.

МОЈ ЗАВИЧАЈ

Божур вене мене нема
Тамо доле, тамо где је
Моје место поред Косова.

Живот боли, живот боли
Због Косова мoga
Где пате људи
За својим најмилијим.

Проклети били они што нас
Отераше из завичаја
Где срце куца многима тамо
Јер осећају Косово равно.

Узеше Косово не питаše нас
Сад се боре за његов спас
Кад пропаде земља сва
И не останде ништа од Косова.
Куће горе, звоне звона
Не останденишта од Косова
мога,
Срце се цепа из груди хоће
Још једном да види Косово
своје.

Ноћима мислим ноћима сањам
Да ћу отићи доле да видим
огњиште своје.

Да још једном прођем улицом
својом
Да осетим радост и тужну младост.

Сузе низ лице лијем плачем
За својим најмилијим,
Чекам дане чекам ноћи
Да ће неко доћи на моја врата
да каже
Косово је само ваше.

Катарина Марковић
уч. петог разреда О.Ш. "Раде
Дранац" Борча

МОЈ ОТАЦ ПРЕДРАГ ЈЕ УБИЈЕН

Раде Драговић препознао је на фотографији, на којој се види како припадници ОВК држе тело убијеног човека, свог оца Предрага Драговића (1950), који је нестао 22. јуна 1999. године у Пећи. Он је дао исказ у Тужилаштву за ратне

злочине да је препознао оца на фотографији, која је снимљена на северу Албаније и на којој се види командант 138. бригаде ОВК Агим Рамадани, који је био под командом Рамуша Харадинаја.

С.М.

Раде Драговић

Очај у фамилији Драговић

ЗАНЕМЕЛИ ОД БОЛА

Шта рећи када на слици препознате неког свог, неког ко вас је кроз живот пратио и био вам узор, неког кога сте ценили, поштовали, волели... Остало сам нема када сам на слици препознала свог ујака Предрага Драговића из Пећи, који је на зверски начин убијен и чији су органи завршили Бог зна где. Докле више да злочини попут ових и многих осталих остају некажњено? Да ли суд постоји само за Србе, а за злочинце попут ових са слике и њима слични мирно шетају и спремају се за још већа злодела? Докле више... Зашто је важно које си вере да би био кажњен!!! Колико још оваквих и сличних убиства треба да се деси па да НЕКО схвати да ти исти починиоци шетају поносни на своја злодела. Да ли треба да их сачекамо да дођу и на наша врата? Зато подигнimo глас против ЗЛОЧИНА и казнимо њихове починиоце!

Отворено писмо Босиљке Јокић, сестре убијеног Предрага Драговића

УБИЈЕН ЗАТО ШТО ЈЕ СРБИН

Поводом великог злочина који се догодио на Косову и на северу Албаније, а везано да трговину људским органима и слика ма које су објавиле све дневне новине, као члан породице Драговић желим да се обратим широј јавности, и упозnam са детаљима отмице муга брата.

Наиме, 24.02.2009. године мој братанац Раде Драговић, листајући дневни лист "Курир", угледао је слику свога оца, зверски убијеног. Његове сумње су се и обистиниле. Нажалост, препознао је свог оца Предрага Драговића кога су сви звали Драган. Он је нестао 1999. године у Пећи. Након што се завршило бомбардовање српско становништво метохијског града Пећи под налетом албанских терориста почело је да напушта своя вековна огњишта.

Наша породица Драговић, била је једна од оних бројних породица у овом метохијском граду надалеко чувена по свом чојству, доброти, поштењу, људскости јер никоме никада нису нанели зло, већ су живели у добрим комшијским односима како са Србима тако и са Албанцима. Нису делили људе по вери, поштовали су и ценили све добре и часне људе. Отац Милорад Драговић пленено је својом добротом и поштењем, што је успео да пренесе и на свој потомке. Зато је разумљиво зашто Драган није хтео да напусти свој дом и огњиште, јер никоме није ништа лоше учинио. Плашећи се последица које рат доноси, своју породицу супругу Љубинку, сина Радета и ћерку Жаклину упутио је у Црну Гору, док је старији син Ненад уточиште нашао у далекој Русији. Остао је Драган са старом мајком Зорком и није слутио каква га зла судбина чека.

Тог кобног јутра отишао је да купи цигаре обучен у браон панталоне, дуксерицу и у папучама, не слутећи да се никад неће вратити кући и видети своју мајку, децу, породицу... Није дошао до сумрака. Несрећна мајка слутила је злу судбину и пошла да га тражи. Међутим, од Драгана није било ни трага ни гласа. Вратила се кући и нестрпљиво чекала. У једном тренутку зачула је нечије кораке. Устало је мислећи да ће угледати сина Драгана. Међутим, на њену несрећу били су то људи или како она каже звери обучени у црно. Питали су је за сина и где скрива оружје. Одговорила је да Драгана нема од синоћ, а да нема ништа од оружја. Преврнули су целу кућу и ништа нису нашли, а један од њих видно изнервиран прислонио је старици нож под грло. Тражили су јој новац и она је одговорила да има само 1.000,00 динара, што чува за не дај Боже. Отели су јој новац и запретили да мора да се сели, како су они рекли, у своју Србију, а Драган ако се врати да мора да им се јави. Затим је још јаче прислонио сечиво, док је један из групе узвикнуо: "Пустите је, она је Милорадова жена!" Одгурнули су је, а она уплашена покупила је лична документа и са комшијом Радивојем Ђеранићем упутила се ка Пећкој патријаршији да нађе спас. Већ тада јој је било јасно да никада више неће видети живог свог сина Драгана.

Нажалост слутње моје мајке су се и обистиниле и данас када гледамо ове језиве и монструозне фотографије питамо се да ли је могуће да постоје људи који могу да учине овакав злочин над недужним човеком.

Питамо се у каквим је мукама умро и где су завршили његови делови тела. Да ли зато што си Србин мораš бити убијен и кажњен, а злочинци као ови са слике и њима слични мирно шетају и можда планирају још нека слична дела? Да ли и оно мало Срба што је остало на Косову чека иста судбина као нашег Драгана?

Старица Зорка која има 83 године још увек не слути шта је снашло њеног сина када је препознала његову слику на ТВ. Ми немамо храбrosti да јој кажемо истину. Плашимо се да њено срце толику бол неће издржати.

Зато у име породице Драговић, апелујем на све државне органе уколико је то у њиховој моћи да се злочини што пре осуде, а њихови починиоци изађу пред лице правде, јер једино тако ће намучене душе свих зверски убијених Срба наћи спокој!

Босиљка Јокић

Породице киднапованих Срба учествоваће у идентификацијама када их Тужилаштво за ратне злочине позове

СТРАХ И СТРЕПЊА

- Веома смо узнемирени новим доказима и фотографијама и са стрепњом и неисвесношћу ишчекујемо резултате - каже председница Верица Томановић након нових доказа.

Породице киднапованих и несталих Срба са Косова и Метохије са стрепњом очекују увид у документацију. Оне још немају нове информације о доказима до којих је дошло Тужилаштво за ратне злочине Србије, али је речено да ће почети рад на идентификацији жртава.

Председница Удружења породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији Верица Томановић каже да ће се породице одазвати свим позивима Тужилаштва.

- Представници Тужилаштва за ратне злочине Србије састали су се са представницима Удружења породица несталих и киднапованих Срба са Косова и Метохије из Србије и Црне Горе да би иден-

тификовали припаднике терористичке ОВК и њихове жртве на северу Албаније са фотографија до којих је дошло Тужилаштво - изјавио је портпарол Тужилаштва Србије за ратне злочине Бруно Векарић.

Да сада је, према Векарићевим речима, идентификовано 10 припадника ОВК - починилаца ратних злочина над Србима и сада се ради на идентификацији жртава. Векарић је навео да се ради на томе да се утврди да ли се Срби приказани на фотографијама воде као погинули или као нестали.- Наш бол траје у континуитету 10 година веома смо узбуђени новим доказима и фотографијама. Са стрепњом ишчекујемо резултате - рекла је председница Удружења Верица Томановић.

Идентификација зочинаца

КАТАНА ПРВИ ПРЕПОЗНАТ

Ућоредо са утврђивањем идентитета зочинаца, ради се и на идентификацији жртава са фотографија до којих је Тужилаштво недавно дошло

Тужилаштво за ратне злочине до сада је идентификовало 10-оро припадника ОВК за које се сумња да су учествовали у трговини људским органима Срба и других неалбанаца на Космету и на северу Албаније, током 1999. године. Њихова имена за сада представљају службену тајну.

Представници српског и црногорског удружења несталих дошли су тим поводом у Београд.

- Сада имамо конкретне доказе и планирамо да их доставимо тужилаштву Албаније или и УНМИК-у на Космету. Зна се и ко су и где су сви ти људи са фотографија. Они су заведени у базу података о злочинима Албанаца над Србима, а неки од њих већ су осумњичени у другим предметима - рекао нам је Бруно Векарић, портпарол Тужилаштва за ратне злочине.

Међу припадницима ОВК чији су злочини овековечени на фотографијама до којих је дошло Тужилаштво за ратне злочине, идентификован је Агим Рамадани, познат и по надимку - Катана. Подручје у којем је деловао овај терорист је северна Албанија и реон Проклетија. Рамадани важи за једног од организатора напада на припаднике српске војске и полиције на караули Кошаре. Убијен је 1999. године. С.М.

РАЗМОНТИРАН ШАТОР

На административном прелазу са Косовом и Метохијом код Мердара налазио се шатор у који су допремани посмртни остаци киднапованих и несталих људи на подручју српске покрајине од 2001. године, па до недавно. Наиме, тај шатор више не постоји, ту се не допремају тела већ се то чини у зависности од места становља породице киднапованог или несталог.

В.Б.

ИМАМО ЧВРСТЕ ДОКАЗЕ

Харадинај у крви до лаката и одговоран је за бројне егзекуције, казао је Бруно Векарић

Портпарол Тужилаштва за ратне злочине Бруно Векарић изјавио је својевре-

мено да ће се Тужилаштво залагати да кривично дело трговине људским органима на Косову и Метохији не остане нерашчићено. - Ако не рашчистимо ми, онда ће то урадити међународна заједница, у сваком случају неће остати нерашчићено.

Он је истакао да Тужилаштво за ратне злочине "има довољно доказног материјала за озбиљну истрагу, па одређена лица већ могу да буду проглашена одговорним".

Када је реч о умешаности у овај случај "нико никада није

споменуо Агима Чекуа, чак нема ни имена Хашима Тачија, али Рамуш Харадинај је, по нама, веома дубоко загазио у ово дело, а неки подаци до којих смо дошли говоре да је са трговином органима Срба на северу Албаније повезана и његова блиска фамилија и неки људи из Тиране". - Харадинај је у крви до лаката и одговоран је за бројне егзекуције, починио је гнусне злочине и ми водимо три поступка против њега - казао је Векарић, додајући да Тужилаштво има "много материјала који се односи на трговину људским органима".

Он је истакао да прикупљени трагови воде до Рамуша Харадинаја и да је управо овај командант ОВК био у посети албанском премијеру Салију Бериши 15. септембра.

- Према обавештајним подацима које смо добили, Харадинај је тражио од Берише да безбедносне службе Албаније униште све доказе о трговини органима. У наредних десет дана уследиле су посете и Хашима Тачија и других косовских званичника, али занимљиво је шта је тамо тражио Харадинај, кад није званичан представник, већ хашки оптуженик који чека другостепену пресуду - каже Векарић и додаје да може бити проблема са албанским премијером, јер је познато да је Бериша командантима ОВК давао на употребу и куће за ратне штабове.

Векарић је нагласио да је на Косову "кршена Женевска конвенција у сваком погледу и да нам међународне институције морају помоћи у истрази или да је они сами спроведу".

Бруно Векарић, портпарол Тужилаштва за ратне злочине

ТРАЖИМО КОМПЛЕТАН ИЗВЕШТАЈ ОД УН

Портпарол Тужилаштва за ратне злочине Бруно Векарић изјавио је београдским медијима да је представник српског Тужилаштва од заменика генералног секретара УН за мировне операције Алана ле Роја затражио комплетан извештај УН о продaji органа отетих Срба на Косову и Метохији. Наводи се да у извештају форензичарске комисије УНМИК-а из 2004. године о "жутој кући" у месту Бурељ, недостаје девет страница са подацима и именима људи умешаних у злочин вађења органа Србима.

- Неформално знамо шта се налазило на тим странама - рекао је Векарић, наводећи да постоје људи који би могли да укажу на одређене сведоке који имају више сазнања о томе шта се догодило у "жутој кући" и другим објектима.

- Нама је приступачно неколико локација, а такве ствари су се догађале не само у "жутој кући" већ и у једној болници у Тирани и у још једном објекту - рекао је Векарић.

Он је подсетио да је УНМИК два пута одговорио да не поседује никакве информације о трговини органима и да нема података о монструозним злочинима који су се догодили на северу Албаније.

Још је рекао да истрага о трговини органима напредује и да је Тужилаштво захваљујући главном тужиоцу Хашког трибунала Сержу Брамерцу и његовом тиму, дошло до многих људи.

- Ступили смо у контакт са форензичарем Хозеом Паблом Бариабаром који је потписао извештај и пристао је да сарађује са нама - истакао је Векарић наводећи да ће Тужилаштво комплетну информацију о истрази о трговини органима доставити специјалном известиоцу Савета Европе Дику Мартију.

Српски светски конгрес захтева оснивање суда у Хагу за трговину органима и киднаповања Срба и неалбанца

МРЖЊУ СПОЈИЛИ СА ЗАРАДОМ

Отимајући Србе и неалбанце у циљу етничког чишћења, чланови ОВК су их користили у веома исплативом бизнису, трговини људским органима

Пред Уједињеним нацијама би ускоро требало да се нађе захтев Српског светског конгреса да ова највиша међународна институција формира нови, посебан трибунал који би се бавио злочинима који су почињени на Косову и Албанији, а тичу се трговине органима. Тај би се трибунал налазио такође у Хагу, а према речима председника Конгреса Зорана Јовићића са овом иницијативом би се ишло уз подршку Европске уније и председника САД Барака Обаме. Јовићић сматра да би формирање посебног међународног суда за случај трговине органима био најлогичнији потез јер држава Албанија у великој мери одбија сарадњу у вези са истрагом и врши опструкције приликом прикупљања доказа.

- Ако је албанско тужилаштво надлежно за овај случај, можемо претпоставити колико би били пристрасни и како би се суђење у Тирани завршило, ако би га уопште било. Злочини су се дешавали на територији Албаније, а жртве су углавном Срби и Роми са

Косова и Метохије, који су држављани Србије. Било је и држављана других земаља који су отети ради вађења виталних органа, а највише Руса. И међу посредницима је било држављана трећих земаља. Нема сумње да је ово случај међународног карактера и да је ту неопходно посредовање међународног суда - објашњава Јовићић.

Он је истакао да би ЕУ и нова америчка администрација са Бараком Обамом на челу подршком овом предлогу могли доказати да нису против Срба. Бруно Векарић, портпарол српског Тужилаштва за ратне злочине, подржао је овакву идеју.

- Добро је да постоји таква иницијатива јер УН могу да формирају такве судове својим одлукама. Свака идеја која стимулише тему трговине органима је добра. Плашим се само да не буде политизације па да предлог буде одбијен. Али нико више не може да зажмури и заташка злочине који су се тамо десили - рекао је Векарић за "Курир", истакавши да се до краја марта очекује долазак специјалног известиоца Савета Европе о трговини органима Дика Мартија, којем је Тужилаштво већ упутило тезе на 200 страна и са 41 прилогом.

Владислав Јовановић, некадашњи шеф дипломатије СРЈ, а пре тога и амбасадор при УН у Њујорку, каже да је формирање Трибунала који би судио за трговину органима завређује пажњу, али не верује да ће то Американци дозволити.

- Ради се о једниственом злочину који превазилази ратне злочине и зато заслужује посебну пажњу и третман. Једна страна у сукобу организовала је продају виталних органа својих политичких противника и непри-

јатеља које је отела и заробила. То је најнижи пад човека као индивидуе - истиче Јовановић.

Искусни дипломата каже да треба политички подржати ову идеју.

- Ипак, трибунал много кошта и сумњам да ће то бити одобрено. Али ми свакако треба да вршимо невиђени притисак, дижемо публицитет дању и ноћу, и радимо на томе да се ангажују и друге земље да причу о трговини органима подигнемо на ниво планетарних размера - саветује Јовановић.

Он каже да би трговином органима могао да се позабави и постојећи Хашки трибунал за ратне злочине у бившој Југославији, ако би захтев за продужење рада добио позитиван одговор.

- Ако се процес буде водио у Албанији, свакако ће бити саботаже, и од тога нема ништа. Можда би могао и стални Међународни кривични суд у Хагу да поступа по овом предмету - напомиње Јовановић.

Ј.М.Бабић

Олга Кавран:

УНМИК ЈЕ ОБАВЕСТИО ТУЖИЛАШТВО

Међународни кривични суд за ратне злочине у некадашњој Југославији није започео процесуру поводом тврђњи о трговини органима узетих од Срба са Косова, јер нису прикупљени кредитабилни докази који би потврдили те оптужбе, изјавила је портпарол тог суда Нерма Јелачић.

Истакавши да су оптужбе, изнете у недавно објављеној књизи бивше главне тужитељке трибунала Карле дел Понте "Лов, ја и ратни злочинци", врло тешке, Јелачићева је поновила да судије Хашког трибунала никада нису добиле никакве доказе који би потврдили те оптужбе.

Портпарол тужилаштва Олга Кавран је изјавила да је УНМИК 2002-2003, обавестио службу тужилаштва Трибунала о тврђњама да су људи отети на Косову и одведени у Албанију, где су им узимани органи. Она је додала да Тужилаштво сматра да су и српске власти у то доба знале за те оптужбе, наводи се у саопштењу.

Случај је препуштен надлежним властима - УНМИК-у и албанским органима, изјавила је Кавран. На питање новинара да ли је УНМИК наставио истрагу о тим оптужбама, Кавран је одговорила да она то не зна и да то питање треба упутити УНМИК-у.

Ј.Б.

Извештај о трговини органима спреман за Савет Европе

КАКО ЈЕ ФИНАНСИРАНА ОВК

Српско Тужилаштво за ратне злочине комплетирало је извештај о вађењу и продаји органа отетих Срба и других неалбанских цивила са Косова, за Дика Мартија, специјалног известиоца Парламентарне скупштине Савета Европе

У овом извештају се налази 41 прилог са подацима о локацијама логора у Албанији, потенцијалним местима где су заробљеницима хируршким интервенцијама одстрањивани органи, гробницама у којима су закопаване жртве. Извештај садржи и конкретне доказе о људима који су преживели тортуру у логорима у близини места Бурељ, Бајрам Цури и Тропи на северу Албаније. У истом материјалу су и сазнања о центрима за обуку ОВК и болницама на територији Албаније.

Посебан део извештаја односи се на начин финансирања ОВК и дешавањима у злогојној „жутој кући“. „Жута кућа“ је према

ранијим сазнањима српског тужилаштва, служила да се пациенти припреме за операције, а вађење органа за продају обављена су у психијатријској болници у Бурељу, која се водила као „Затвор 320“ где је ОВК доводила заробљене људе са Косова и Метохије. Према извештају

истражилача УН, масовна гробница са телима Срба који су били жртве трговине органима налази се на пољани удаљеној 1,6 километара од „жуте куће“. Сумња се да се у тој гробници налазе тела Срба, Рома и неложајних Албанаца, које је ОВК у сарадњи са албанским властима доводила у психијатријску болницу у Бурељ, где су им вађени органи.

Жртве су доноћене из неколико логора и затвора који су се налазили у оближњим албанским местима, Тропоја, Кукс, Бајрам Цури, Колш, као и из затвора у руднику Дева, који се налази на територији Косова и Метохије, али из ког тунели воде преко границе.

Ј.М.Б.

Сваким даном се сазна нешто ново

СВЕДОЦИ И ПАК ПОСТОЈЕ

Тужилаштво за ратне злочине има списак од 134 сведока који би могли дати значајне информације о трговини органима косметских Срба која је обављена на северу Албаније.

Тужилаштво је имало увид и у недостајућих девет страна извештаја УНМИК-овог форензичара Хозеа Пабла Бариабара и видели су два имена прекривена белилом. Међутим, знамо о којим се људима ради. Није реч о самим осумњиченим већ о особама које би могле рећи нешто више о овим злочинима - рекли су Тужилаштву.

- Наш представник је још крајем прошле године показао Алану ле Роју УНМИК-ов одговор да није било истраге о трговини органима и Бараибаров извештај који доказује супротно. Од УНМИК-а је затражен извештај заједно с недостајућим странама. У сваком случају, на добром путу и ствари се одвијају у добром смеру - рекао је Бруно Векарић и напоменуо да је Бараибар преко посредника ступио у контакт с Тужилаштвом и најавио да жели да помогне у истражи.

Д.Т.

Дик Марти

Чак Судетић:

ОРГАНИ СЛАТИ ЗА ТУРСКУ

Амерички држављанин хрватског порекла Чак Судетић радио је као истражитељ Хашког трибунала за бившу Југославију и редовно извештавао о сукобима на Балкану за „Њујорк тајмс“. Заједно са бившом главном тужитељком Хашког трибунала Карлом дел Понте он је написао књигу о ратним злочинима почињеним на тлу бивше Југославије, „Лов, ја и ратни злочинци“.

У тој књизи се помиње криминална организација која је српске заробљенике користила као „основне сировине“. У тајним албанским клиникама њима су вађени органи који су касније продавани. Он тврди да је током 1999. године и касније око 400 Срба пребачено преко границе и убијено. Некима од њих су вађени органи, било је и Рома, али и жена различите националности, па чак и Албанки. Њих су приморавали да се прости-тишу а потом су и њима вадили органе. Многи сумњавају у истинитост ових тврдњи о вађењу органа. Постоје индикације да су ти злочини заиста почињени. Истражитељ УНМИК-а Пабло Хосе Бариабар припремио је извештај о „жутој кући“ који потврђује писање Карле дел Понте. Трговином људским органима у периоду од 1999. године до 2000. године сви трагови воде у Турску.

В.Б.

Тужилаштво за ратне злочине Србије има необориве доказе о трговини људским органима косметских Срба

УНМИК ПЕТ ГОДИНА СКРИВА О ИСТИНУ О ЗЛОЧИНИМА

Тужилаштво за ратне злочине Србије има чврсте доказе који указују на постојање масовних гробница на северу Албаније. У њих су бачени отети Срби са Косова и Метохије којима су претходно извађени органи.

Полако али сигурно слажу се и последње коцкице стравичног мозаика трговине људским органима, а сви материјални докази биће предати Дику Мартију, известиоцу Савета Европе за питање трговине органима.

У делу до сада скривеног УНМИК-овог извештаја, који је Тужилашту до скора био недоступан, налазе се и фотографије три локације за

које су истражитељи сматрали да су масовне гробнице у којима су закопана тела отетих и убијених Срба - две су мочваре у околини Буреља, док је трећа равница која се налази 1,6 километара од стравичне "жуте куће".

Портпарол Тужилаштва Бруно Векарић каже да Тужилаштво располаже са преко сто страница материјала као и исказима више од 130 свједока, са чим ће бити упознат и Марти.

Занимљиво је да је немачки политички недељник Шпигл у недавној репортажи "с краја цивилизације" писао о селу Рибе надомак града Буреља и "жутој кући" породице Катући.

Емисија "(Ре)акција", ТВ Б92

ГРИЧЕ О "ЖУТОЈ КУЋИ"

У Албанији смо се представљале као словеначка екија

У понедељак, 2. марта екипа емисије "(Ре)акција" представила је гледаоцима дводневни серијал под називом "Тајна жуте куће". Четири новинарке Б92 и њихови сарадници из предострожности, приликом прве посете Албанији, на јавним местима представљали су се као словеначка ТВ.

Највише интересовања изазвала је емисија о тзв. жутој кући, коју су радиле трагом навода из књиге Карле дел Понте, о томе да постоје озбиљније сумње о нелегалној трговини људским органима у Албанији, чије су жртве косовски неалбаници, отети 1999. године.

У Албанији су биле Јелена Вељковић и Радославка Деспотовић. Ово је други пут како је екипа "(Ре)акције" отишла у ту земљу. Али су се тамо приликом првог одласка, на јавним местима представљали као словеначка ТВ. Приликом другог одласка, из безбедносних разлога, нису нам препоручили снимања на северу Албаније. Прича о трговини органима је код свих наших саговорника изазвала поприличан страх, а неки су добили и изненадну амнезију да су икада објављивали било шта на ту тему.

"МИРОТВОРАЦ"

Рамуша Харадинаја исламски одметници у Уганди су предложили за посредника у мировним преговорима с владом у Кампали, а њихов портпарол Асад Мукаса објаснио је да је Харадинај изабран "због свог искуства".

Потпредседник Скупштине заједница општина Ким Марко Јакшић сматра да је овакав ангажман Рамуша Харадинаја још једна у низу бизарних иницијатива у режији Запада.

- Човек који је одговоран за вађење органа српским цивилима, за убијање и претеријање Срба с' Косова, сада треба да посредује у неком сукобу? То је за мене нешто потпуно непојмљиво. Против њега је подигнута оптужница пред Хашким трибуналом и није осуђен само због неефикасности Трибунала и недостатака политичке воље. Запрепашћен сам оваквом информацијом, али то говори више о онима које Харадинај треба да мири него о њему самом. Ипак, мислим да оваква иницијатива није случајна, и да у западној режији служи афирмацији косовске независности. То је покушај рехабилитације злочиначког дела албанских представника, док истовремено српским министрима забрањују посете Косову - оценио је Јакшић.

Јесу ли и деца на Косову киднайована
зарај штетовине оржанима?

УБИЈАНИ НА НАЈМОНСТРУОЗНИЈИ НАЧИН

Још увек није коначан списак деце страдале на Косову и Метохији која су нестрадом нестала или касније пронађена мртва. Многи малишани умирали су у најстрашијим мукама, док су им припадници ОВК ломили руке и ноге, или живе бацали у затапљене куће

Када су у списковима киднапованих и несталих људи са Косова и Метохије издвојена имена деце која су отета, а нека касније нађена у појединачним гробницама, сви који су то прочитали питали су се зашто припадници ОВК убијају недужну децу. Размишљали су да је то само један од начина да се Срби и неалбанци заплаше и што пре напусте Косово и Метохију. Међутим, да није по среди само етничко чишћење показало се ових последњих месеци када се у велико говори о томе, и то аргументовано, да су многа киднаповања чињена заправо због веома уносног бизниса - трговине људским органима, бизниса у којем се ништа не улаже, а добије по човеку од 40 па до 100 хиљада евра, а у неким случајевима и милион, ако је срце у питању. Још се тачно не зна, али постоје индиције да су и деца, неалбанци, коришћена у те сврхе, па су многи склони да управо оваквим "бизнисом" правдају

њихове отмице. За сада су то само сумње породица, јер ни након десет година од отмица те деце није спроведена ни једна акција да се јавно проговори о њиховом страдању.

Нису то учиниле ни наше, али ни међунар-

одне организације, које се упорно залажу за поштовање права деце. А шта је са правима косметске деце? Она би само мало слободе и права на живот. Јесу ли њихови захтеви велики? Претерују ли та мала бића у својим жељама?

Је ли мала Светлана Божовић тражила више, до да одрасте и да пође у вртић, да доживи прво школско звено, или да досања девојачке снове? Та трогодишња девојчица убијена је заједно са својом мајком. Може ли неко да замисли да нико не реагује на отмицу петоро деце Благојевића 1999. године Александра, Драгана, Ивана, Драгане и Роксанде, Стојана Анђелковића и трогодишњег Николе Глигоријевића, Ненада Живковића, бебе Самире Кастрати, Богдана, Драгане, Лазара и Невене Секулић, шестогодишње Ане Такић, Радмиле Живановић, трогодишње Александре Живић, једногодишњег Милоша Станковића, троје Шутаковића из Ђаковице.

Најдрастичнији случај убиства деце десио се у Призрену када су Драгани Младеновић запалили кућу припадници ОВК, отели јој шестомесечну бебу из руку и бацали је у ватру. Мала Ана Токић је те 1999. године имала

само шест година. Тек је почела да разазнаје свет. На жалост тако мала умрла је у најгорим мукама јер су се људи у црним униформама са ознакама ОВК над њом иживљавали секући јој руке и ноге и са уживањем уз смех гледали како се гаси живот мале Ане Токић. Малом анђелу су раскомадали тело, али не и душу, чисту дечју невину.

У Удружењу породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији кажу да на жалост ни после овога година овај списак није коначан јер има много убијене, а не пријављене деце. Надају се да ће се судбина оних несталих расветлити, и да злочинци кад тад за своја монструозна чињења морају одговарати.

НАЛАЗИ

Један високи функционер УН за Косово, о чијим се нечасним радњама све више говори, заједно са својим сарадницима донео је закључке о поступању са Србима са Косова и Метохије. Један од више закључака овог доктора био је и онај под бројем пет који гласи:

"Напуштену децу старости до осам година треба довести у већ спремљену војну болницу НАТО у Валони (истражитељи Хашког трибунала су пронашли доказе о постојању ове болнице у којој су вађени органи заробљеним Србима бубрези, јетра, срце, кичмена мождина и сл.)". Јесу ли тој деци вађени органи, показаће истрага.

Вође ОВК биле гости Саљија Берише

ОРГАНИЗАТОР ХАРАДИНАЈ

Пронађена веза врха ОВК и Берише

Сви подаци до којих је дошло Тужилаштво за ратне злочине у досадашњој истрази, водили су до самог врха ОВК, тј. њеног бившег команданта Рамуша

пажњу је привукло неколико банковних рачуна који су били означенчи као "помоћ за Косово", "помоћ Албанији" или "Хамбург помаже Косову", који су отварани у банкама у Тирани. Власник једног од њих био је албански пре-

Припадници ОВК : групни портрет

Харадинаја и премијера Албаније Саљија Берише. Познато је да је Харадинај, после завршетка НАТО бомбардовања, организовао пребацивање Срба у Албанију, зашта и за то има и сведока који могу да потврде да је у том периоду често ишао у Тирану, враћао се на Ким са торбом пуном паре. То је један од разлога због чега је почела пратња сумњиве новчане трансакције.

Тужиоцима и полицијцијама

мијер, иначе лекар по професији, Саљи Бериша.-У том тренутку приоритет је био да се пронађе веза између Харадинаја и Берише. Руководство ОВК, у априлу 1998. године, боравило је у селу Вицин Дољ које се налази у близини Тропоје, на северу Албаније. Неколико дана су били смештени у Беришиној породичној кући. Сумње више није било. Имали су везу!

Д.Т.

ЖУТА КУЋА

ЉУДИ!
ДА ЛИ СТЕ ДОБРО ЧУЛИ, ШТА НАМ ЈЕ КАРЛА ДЕЛ ПОНТЕ
РЕКЛА!?
ДА СУ НАМ ДЕЦА КО ЖИВО РОБЉЕ У ЖУТУ КУЋУ ВОЂЕНА,
ЖИВА РАСКОМАДАНА, ДЕО ПО ДЕО НА СВЕТСКОЈ ПИЈАЦИ
ПРОДАНА.,
ОХ БОЖЕ, МОРА ДА САМ САМО ЛОШ САН УСНИЛА
И ОД ДУГОГ БОЛА СВЕ ИСТИНЕ ОДБАЦИЛА!

АЛИ ЖУТА ЈЕ КУЋА ИСТИНА
СТОЛИ КО ТВРЂАВА У ЖБУЊУ ЗАКЛОЊЕНА,
И БЕЛОМ БОЈОМ ПРЕФАРБАНА..
НЕБИЛИ СЕ ОД МАЈКИ САКРИЛА.!
ЈЕР ЈЕ ОД СТИДА ПОЦРВЕНЕЛА..
АЛ УЗАЛУД, УЗАЛУД СУВИШЕ СИ ЗЛА НЕВИНИМ ЉУДИМА
НАНЕЛА.
И ЗАТО БУДИ ОД МАЈКИ ОЖИГОСАНА!
ГДЕ ЛИ СИ ДЕТЕ МОЈЕ?
ДА ЛИ ЈЕ У ЖУТОЈ КУЋИ БИЛО НЕШТО ТВОЈЕ?
ДА ЛИ ЈЕ ТВОЈА НОГА ТАМО КРОЧИЛА?
ДА ЛИ ЈЕ ТВОЈА СУЗА ТАМО ОСТАЛА?
ИЛИ СЕ НА ЗЕЛЕНОЈ ТРАВИ ТВОЈА КРВ ПРОСУЛА?
ЈАВИ СЕ СИНЕ МАЈЦИ, ПРЕДУГО МАЈКА ЧЕКА!
РЕЦИ ДА ЛИ СИ МЕЂУ ЖИВИМА?
КАЖИ МИ ДА ЛИ ТИ СРЦЕ КУЦА У ТУБИМ ГРУДИМА?

Д. Мајсторовић

Истражитељ Пабло Хозе Бараибар за италијанску "Панораму" каже:

“ЧЕКУ ДОЛАЗИО У КУКС”

Сведок ми је потврдио да су у Кукс долазили разни команданти ОВК, укључујући и Агима Чеку - отварајући Бараибар

Истражитељ Перуанац Пабло Хозе Бараибар, водио је канцеларију за нестале особе протектората УН у Приштини (УНМИК) од 2002. године до 2007. године. Између 300 и 400 Срба, Рома и "колаборациониста" Београда ОВК је заробила и пребацила у Албанију, у тајне логоре. Он каже да су Срби одвођени преко границе, премда не зна тачно колико њих. Један од логора био је у Куксу, потврдио је бивши функционер УН. - Један Албанац који је и сам одведен у Кукс са братом 1998. године, причао ми је да је видео затворенике - Србе - открива Бараибар, који се вратио у Јужну Америку. Преживели је ослобођен 1999. године, по доласку трупа НАТО, јер је његов отац платио откуп. Од брата враћено је само тело. Чеку је био шеф главног штаба ОВК и премијер Косова до јануара 2008. године. Од Срба који су држани у Албанији нико се није вратио кући. - Добијали смо информације да би на оближњем локалитету Бицај могле да буду сахрањене неке особе које су биле затворене у логору Кукс - каже бивши функционер УН. Друга сведочења откривају још језивију причу. Јуна 1999. године у Призрену, на западном Косову, отишли су људи (не само Срби) и пребацивани у Албанију. - На граници су били немачки војници НАТО. Само би махнули камионима који су пролазили - каже Бараибар, на основу информација које је добио од једног шофера и мануелних радника повезаних са ОВК који су товарили камионе. Неке заробљенике водили су југоисточно од Кукса, у близини Буреља, у "жуту кућу" где је једна соба била претворена у импровизовану "операциону салу". Ту су хирурги вадили органе заробљеницима. Органе су "преко аеродрома Ринас, код Тиране, слали у хируршке клинике у иностранству да их трансплантирају" пацијентима који плаћају. Један од информатора лично је обавио такву испоруку - стоји у књизи Карле дел Понте, која је објављена у априлу прошле године. Бараибаров извештај је годинама остао мртво слово на папиру, док су на Косову изашла на видело и тела других несталих Срба. На стратишту Волујак, педесет километара од Приштине, нађено је 26 српских цивила које је ОВК заробио јула 1998. године, када су герилци покренули офанзиву против града Ораховца. Жене су пуштене, мушкарци, укључујући и мале дечаке, никада се више нису вратили. Једна група је доведена на руб јаме руку везаних жицом. Они који су имали више среће умрли су су одмах, од пуцња у потиљак, и бачени у јаму. Пре егзекуције одвели су их у станицу полиције у Малишеву. Једна затворница, којој су после претили, видела је како стижу неки официри ОВК. Међу њима Јакуп Краснићи, у црној униформи.

- Јасно сам чула како је наредио: "Убијте их све!" Сведочења италијanskог генерала Маура дел Вјекија доказује да је НАТО знао за зверске злочине над Србима које су починили Албанци

ГРИЖА СЛВЕСТИ

Познати италијански лист "Панорама" објавио је сведочење генерала Маура дел Векја, некада једног од главних команданата НАТО на Косову, у коме износи доказе да су Албанци после долaska северне војне алијансе у јужну покрајину извршили етничко чишћење и стравичне злочине над Србима и другим неалбанцима, за које су одговорни бивши команданти ОВК Рамуш Харадинај и Агим Чеку.

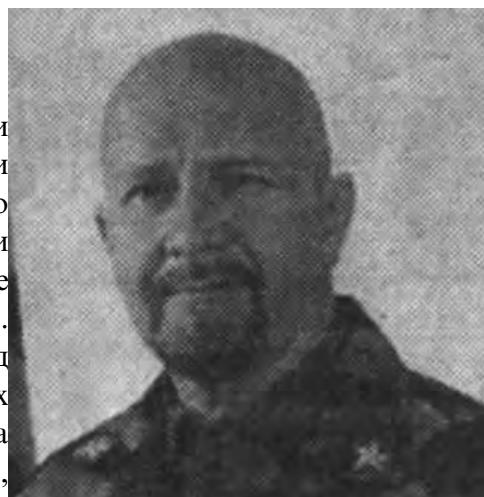
Даница Маринковић, истражни судија окружног суда у Приштини у време чињења ових злочина, каже да је поражавајуће што неко ко је био сведок зверства тек данас говори о томе.

- Сада је јасно да је НАТО учествовао у албанском терору и да су се отворено ставили на њихову страну. Током 1999. године и после долaska снага НАТО као истражни судија прикупила сам мноштво доказа и обавила разговоре са стотинама сведока, очевидаца стравичних злочина. Цео предмет предала сам Министарству правде, чак сам подигла захтев за истрагу против Бернара Кушнера. Никада нико после тога није покренуо никакав поступак, а мене су после 5. октобра нападали због тога што сам покушавала да похапсим и осудим албанске злочинце - присећа се Маринковићева.

да су Албанци починили етничко чишћење и масовне злочине. Очекујемо од правосудних органа на Косову, УНМИК-а и ЕУЛЕКС-а да реагују и предузму конкретне кораке. У том смислу сам оптимиста, спремни смо да пружимо сву помоћ - наглашава Векарић.

Лидер ДХСС и бивши министар правде Владан Батић сматра да генерала Дел Векија стиже грижа савести, јер је свестан да је и он одговоран за злочине на Косову.

- Тамо су се догађале стравичне ствари, а он је за све то знао и није ништа предузео. Ако је имао доказе и сведоке, наравно да је одговоран за спречавање правде. На жалост, ово неће донети неке значајне помаке. Знамо шта је било са Харадинајем, за кога има доволно материјалних доказа, иако је елиминисао сведоке. Он своје злочине не скрива, чак се тиме и хвалио! Последњи догађаји у вези с трговином органима

РЕШЕНА ЈИСТЕРИЈА

Године 2003. полиција УН нашла је у области Дечана језив фото-документ, који је толико бруталан да је "Панорама" одлучила да га не штампа. Фотографије показују групу припадника ОВК који показују одрубљену главу једног Србина. Герилци се задовољно смеју, а потом камера бележи две главе у једном цаку. Српски лист "Вечерње новости", пише "Панорама", идентификовao је и крвнике и жртве. Слике су снимљене током рата у области коју је контролисао Рамуш Харадинај, командант ОВК који је после постао премијер.

Бруно Векарић, портпарол Тужилаштва за ратне злочине, сматра да је изјава генерала Дел Векја потврда да су злочини чињени и након долaska међународних снага.

- О свему о чему је говорио Италијан имамо мноштво доказа и отворених предмета. Ту нема ничег новог за нас. Ипак, његово сведочење о злочинима је значајно, јер је ово први пут да један од генерала НАТО, који су били задужени за безбедност на Косову, потврди

отетих Срба показују да је и УНМИК учествовао у прикривању доказа - подсећа Батић.

На питање осећа ли одговорност што у време кад је био министар правде није ништа учињено да се процесуирају злочинци о којима говори судија Даница Маринковић, лидер ДХСС даје одречан одговор и подсећа да је управо он прикупio гомилу доказа против Рамуша Харадинаја и Агима Чеку, на које се Хаг оглушио.

За трговину органима киднапованих Срба и неалбанаца одговорна албанска врхушка

ОСЕЋАО СЕ ДАХ СМРТИ

Стравичне злочине на Косову и Метохији починили су Албанци, а за масовна убиства Срба одговорни су и некадашњи команданти ОВК и бивши премијери Косова, Рамуш Хардинај и Агим Чеку, шише италијански недељник "Панорама" у аналитичком тексту илустрованом досад необјављеним фотографијама убијених Срба.

"Пре НАТО бомбардовања Срби су оптужени да су целати, али су они постали жртве етничког чишћења чим су снаге Атланског пакта ушли на Косово, јуна 1999. године", констатовао је милански недељник "Панорама" о страдању Срба. У "Панорами" сведочи италијански генерал Мауро дел Векјо, који је јуна 1999. године командовао бригадом са 7.000 војника, а међу њима су били и припадници италијанског континента КФОР-а.

Према његовим речима, тада се на Косову свуда, "на километре унаоколо, осећао задах смрти", преноси агенција Танјуг.

"Првих дводесетак дана добијао сам свакога јутра извештаје о лешевима Срба и Рома остављеним покрај пута... Ко није побегао, ризиковао је смрт или киднаповање", ис-причао је италијански генерал, данас сенатор Демократске партије (леви центар) у горњем дому италијанског парламента.

"Напуштене српске куће спаљивање су и рушене до темеља, а што је најгоре, Албанци

су се иживљавали и на српским црквама и манастирима. Циљ им је био да избришу сваки траг српског присуства на Косову", казао је Дел Векјо и додао да ништа од тога нису смели да пренесу новинарима.

Управо зато су италијанским војницима одузете многе фотографије које су сведочиле о страшним злочинима над Србима. Неке од њих, које су кришом снимали, ипак су сачуване, да би их

"Панорама" ексклузивно објавила 18. децембра минуле године.

На њима се види како италијански војници односе тела српских цивила, која су лежала свуда унаоколо, пошто су Албанци, вероватно, рачунали да ће војници НАТО-а почистити за њима њихов прљав посао.

На једној од фотографија се види леш младе жене у црној одећи, изрешетаних груди, лица обливеног крвљу, остављен на неком друму, а на другој се види мушкарац седе косе, скинут до пола и бачен на обалу реке.

Чак Судетић: Трибунал је обавестио УНМИК

ПРОТИВРЕЧНО О ТРГОВИНИ ОРГАНИМА

Чак Судетић, је којатор књиге "Лов" у којој бивша хашка тужитељка Карла дел Понте износи своја сећања на рад у Трибуналу. Он је рекао да Карла дел Понте у књизи не оптужује Хашима Тачија за било какву умешаност у отмицу Срба са Косовом нити се он наводи у сведочењима о трговини органима. "У овом случају, међутим, постојали су веродостојни извештаји о отмици између 100-300 Срба са Косова и њиховом превозу до Албаније - превоз у трећу земљу преко међународне границе што је нечувено - заједно са веродостојним извештајима о операцији узимања органа ради трговине која је довела до смрти једног малог броја, али не свих отетих особа", рекао је Судетић и поновио

ни з

детаља из књиге "Лов" који упућују да су ти злочини учињени.

Судетић је објаснио да упркос томе, Трибунал није могао да настави истраживања. Временски, надлежност Трибунала се завршила доласком НАТО-а у јуну 1999. године, а "изгледа да се злочин догодио после доласка НАТО-а". Друго, Трибунал није имао имена новинарских извора (који су говорили о тим злочинима). "Трибунал је предао налазе УНМИК-у, косовским властима и влади Албаније, али према мојим сазнањима, ништа конкретно није никад учињено да се са овим иде даље", рекао је Судетић.

Такође, сматра да је српска полиција могла нешто да уради и да српске власти нису ништа делотворно учиниле да провере извештаје које су им давали чланови породица несталих Срба. "Узнемирујуће" питање је, каже Судетић, и зашто власти Албаније, у којој се налази кућа означена као место злочина о којима је реч, никад нису спровеле никакву истрагу. "Прича о узимању органа, колико год је тешко за неке да у њу поверију, такође је доволно веродостојна да би на основу ње власти на Косову и у Албанији могле да спроведу пуну истрагу чак и сада", рекао је Судетић.

Након једне деценије Бранкица Антић посетила Призрен, град у коме је живела и где јој је киднапован супруг Златко

МУКОТРПНА БОРБА ЗА ИСТИНУ

Заједно са репортерима ББС-ија, обишла Призрен, месето у коме јој се десила велика трајегија

Након објављивања чињеница, да су многи Срби и Албанци лојални држави Србији, били жртве киднаповања и убиства зарад трговине органима, до којих је дошло Тужилаштво за ратне злочине, координатор краљевачке Канцеларије Удружења породица киднапованих и несталих на Косову и Метохији Бранкица Антић након десет година отишла је у свој Призрен. Учинила је то уз помоћ новинара ББС-ија који су правили репортажу о киднаповању њеног супруга Златка Антића 1999. године, о коме она још увек не зна ништа.

Ово је први пут да се

неко од западних медија заинтересује и сними причу о

и поставља се питање зашто је чекало толико дugo, зашто је

страдању Срба и неалбанаца. До сада, сведоци смо, причало се и писало искључиво о Албанцима као жртвама. Медијска слика се полако мења

књига Карле дел Понте морала да буде "иницијална каписла" па да истина тако тешко почне да избија на видело. У цеој причи о киднапованим људима

највише боли чињеница, да се све ово о чему се нашироко и надугачко пише, знало већ дуги низ година а да се ћутало. Знали су членци међународне заједнице, знале су и наше власти, а чланови породица киднапованих и несталих људи ево већ деценију и више воде мукотрпну борбу за истину.

“ГЊИЛАНЦИ” МУЧИЛИ СРЕТЕНЈА ЛАЗИЋА

Сахрањујући за његова породица децембра 2003. године није знала да је у Интернату у Гњилану мучен најстрашијим мукама

Од како је похапшена такозвана “гњиланска група” припадника ОВК чији чланови и сада живе у Прешеву, међу члановима породица киднапованих и несталих лица из тог краја не престају међусобна ужасавања о сазнању на који начин су страдали њихови најмилији.

Прича о Сретену Лазићу из Гњилана који је на правди бoga страдао и у ко зна каквим мукама окончao свој живот, само је једна у низу од више стотина отетих и убијених људи из тог краја.

Док се није открила истина о монструозним радњама припадника ОВК, над недужним српским и неалбанским цивилним становништвом породице су некако мирније прихватиле чињеницу да су њихови киднаповани убијени. Али сада кад су се сазнали детаљи на који начин су скончали живот, дане проводе у кошмару и броје бесане ноћи тугујући због чињенице што су њихови рођаци и чланови породице зверски мучени и умрли у највећим мукама.

Сретен Лазић је до 3. августа 1999. године био бравар у Дуванској индустрији у Гњилану. Тог дана, кобног по њега, заједно са Драганом Арсићем који је радио у Текстилном комбинату и Сељами Салихуом, возачем у предузећу “16. новембар” отет је и никада се више није вратио својима. Сахрањен је 12. децем-

бра 2003. године у Лесковцу.

Његово страдање почине оног тренутка кад је киднапован заједно са камионом који је превозио ствари Илинке Цветковић, власнице гвожђаре, која је морала хитно да напусти изнајмљени локал фирме “16. новембар”. Возач Сељами Салиху и Драган Арсић су заједно са Лазићем кренули да помогну и при истовару робе у кући Илинке Цветковић, отети

су с камионом, возач Салиху је избачен и наводно претучен, а о Лазићу и Арсићу се ништа није знало. Алармирани је КФОР и УНМИК али се није кренуло даље од почетка.

Сретенов брат Драган је 18. децембра 2000. године изјавио да је камион са робом отет, а да су њих двојица одведені у интернат у Гњилану а Сретен онда пут Малишева. Директор предузећа Фадиљ Гаши и возач Сељами Салиху су због сумње да су умешани у отмицу провели у затвору у Бондстилу месец дана али су након тога пуштени.

О начину “саслушавања” у гњиланском интернату тада нико од родбине, или

ни шире јавност није ништа детаљније знала. Сада када се откривају детаљи и помињу особе које су скончале на најмонструознији начин, њихова туга је неизмерна.

Питају се колико ће још психички моћи да издрже свакодневна сазнања о злочиначком деловању чланова ОВК. Не могу да схвате како им је само пало напамет да тако зверски убијају људе. Вађење органа, черчење, клање и много тога незамисливог нормалном људском уму чињено је над киднапованим Србима и неалбанцима, па иако се све знало, дugo се ћутало. Зарад чега, то за сада нико не зна.

М.М.К.

Пре десет година на путу према Призрену

НЕСТАЛИ АУТОПРЕВОЗНИЦИ

У селу Бабушница код Пирота живели су и радили аутопревозници Драган Николић и Стеван Арсић све до августа 1999. године када су нестали

Драган Николић (28) и Стеван Арсић (36) били су аутопревозници до 7. августа 1999. године када су нестали. Живели су у Бабушници, општина Пирот и борили се за сваки динар, за сваку туру не би ли у она тешка времена олакшали себи и својим породицама живот.

Уговорили су посао, да у Призрен превезу камионом грађевински материјал.

Вероватно да нису добро познавали тадашње политичке прилике и хаотично стање које је након уласка КФОР-а на Космет тамо владала, па су зато пристали да возе материјал за Призрен. Кући се никада нису вратили и детаљи о њиховом нестанку остали су непознати.

Бојана Лазић се након погрома 1999. године из Неродимља обрела у Младеновцу са своје осморо деце

Због паре деца напустила школу

Када су дошли у ситуацију да немају паре за превоз, уџбенике, одећу и обућу и да никада нису купиле ујсину, кћери Бојане Лазић напустиле школу

Бојана и Веселин Лазић су имали осморо деце. Рађале су се девојчице једна за другом, а они су тако жарко желели сина. И родило се седмо дете по реду, син. Било би лепо да имају још једног па да овај први има брата, планирали су они. Осмо је поново била девојчица. Са тако пуно деце Бојана и Веселин који су се лепо слагали и волели били су најсрећнија породица у селу Горњем Неродимљу. Срећа је за њих постала непознаница 1998. године када су киднаповали Веселина 19. јуна, док је шетао око језерца. За Бојану тада почиње мукотрпан живот, борба да пронађе Веселина да школује и пре храни децу и потрага за правдом. Наиме, тада када је Веселин киднапован Бојана је имала 48 година, није радила и имала је децу на школовању. И док су се деца школовала она је примала новчану накнаду. Године су пролазиле старије кћерке се удале, па се и плата Веселинова смањивала. Четири девојчице које су похађале основну школу полако су завршавале једна за другом разреде и након окончања осмогодишње

остајале кући. Нису имале новаца да иду на даље школовање чак ни за аутобуске карте а камоли за књиге, прибор, опрему и одећу и обућу. Још док су биле у нижим разредима куповање ужина за њих је тада било неостварљиво, а о куповању сокова и слаткиша могле су само да сањају. Одустале су од даљег школовања, и раде повремено на пољопривредном добру у Младеновцу где као расељена лица живе у изнајмљеној кућици са високом киријом.

Бојана се од муке и несрећа које су је погађале разболела. С обзиром да има 54 године нема право на Веселинову пензију, а и деца су што због година што због нешколовања изгубила право да примају новац.

- Очајна сам и не знам шта да радим и куда да идем јер сам на сва могућа врата закучала само ако сам чула да могу да ми помогну. Кажу да немам законског основа да примим пензију мога мужа. Па није по закону ни то да га у његовој рођеној земљи отму у време кад се рат није назирао (1998.) нити је ико сањао да ће нас снаћи ово зло. Поштено је радио све те године и изашао поподне да прошета и киднаповаше га Албанци из суседног села. Је ли то по закону? Је ли по закону да моја деца у данашње време не могу у школу јер немамо пару. Да сам имала новац ја бих њих на занат, али нема, разумете нисмо могли ни то да остваримо. Треба да молим бога да што пре останем, како би ми дали Вескову пензију. Па зар ми нисмо посебни случајеви и зар за десет година нису успели један закон да донесу и реше наше проблеме. Страшно је то, али ми смо немоћни и ништа од нас не зависи. Чекамо да време учини своје па да нам буде боље.

М.М.К.

IN MEMORIAM

РЕФИКА ОМЕРАГИЋ

Све док је трагала за својом сестром Лидијом Омерагић, Рефику је “држала снага”. Није посустајала, била је упорна да сазна где је. Шта се до самог чина киднаповања дешавало знала је врло добро и то је болело.

Своју тугу за Лидијом подносила је тихо, не оптерећујући никога причом. Патила је или није посустајала све до дана када јој је саопштено да је Лидијино тело пронађено и да треба да га преузме.

Сахраном Лидије, наступа за Рефику тежак период немирања са

истином. Здравље јој попушта, али она опет ћути, не оптерећује никога. Боловала је кратко. Придужила се својој вољеној Лидији. Сви чланови Удружења породица киднапованих и несталих на Косову и Метохији искрено жале за Рефиком. Била је добра и племенита жена пуну разумевања. Тужни су њени сапатници близници растанка са њом ускраћени за једно искрено пријатељство.

Рефика Омерагић је сахрањена у Плаву поред сестре Лидије, уз пратњу бројних пријатеља и родбине.

М.М.К.

Десет и по година протекло је од отмице полицијца Ненада Ремиштара

РАТКО ЧЕКА ТАТУ

Међу децом која су дошла да приме новогодишње пакешиће био је и Ненадов син који са мајком шичекује вести о свом киднапованом оцу

Мали Ратко Ремиштар није запамтио свог оца Ненада који је киднапован 1998. године 13. јуна када је из свог родног села Бича кренуо на посао у Ђаковицу. Био је полицијац саобраћајац и познат по свом веома одговорном односу према послу. Ситуација у Покрајини била је веома тешка, људи су убијани, отимани, а ОВК је по путевима пресретала људе, малтретирала их, оти-

Десет и по година неизвесности и ишчекивања. На десету годишњицу "Новости" су објавиле изјаву Рамуша Харадинаја да је Ненад убијен са још осам особа Срба и Албанаца. Да ли је тачно, не знамо.

Мали Ратко је са својом мамом Слађаном дошао у канцеларију Удружења породица киднапованих и несталих у Београду да преузме поклон за Нову годину који су деци киднапованих обезбедили "Симпо" и хуманитарна организација "Адра". Пети је разред и са мајком Слађаном живи у Ченти, општина Зрењанин, код

мала.

- Десет дана ми нисмо знали да се њему десило зло. Мислили смо да је остао у Ђаковици док се не среди ситуација и да ће доћи. Телефони нису тих дана радили - започиње своју причу супруга Слађана. Његов колега и комшија дошао је 23. јуна да пита шта је са Ненадом. И од тада тече потрага за њим.

њених родитеља. На Косову је остала сва имовина Ремиштарових. Тамо не могу ићи сами њих двоје. Сва је срећа да су стигли до Ченте и ту нашли мир. Шта ће даље бити не знају, али и даље чекају да се расветли судбина оца и супруга Ненада Ремиштара.

М.М.К.

Појављују се нови докази о затиранњу читавих ромских породица

ОТЕТЕ НИЈЕ ИМАО КО ДА ПРИЈАВИ

Барата се са бројком од око 200 киднапованих људи који нису никде евидентирани

Тренутно се, када се говори о киднапованима и несталима, помиње бројка од око још 500 лица за којима се траја и чија је судбина непозната. Како смо сведоци да сваки нови дан доноси и нове податке о неделима пристапника ОВК која, како се показало, нису била мотивисана искључиво етничким мржњом према Србима и неалбанцима, већ и вађењу и продаји органа киднапованих лица, појавила су се и нова сазнања о броју киднапованих и несталих. Наime, читаве ромске породице са појединачно несталим и њихово киднаповање нико није ни могао да пријави.

До сазнања да није евидентирано преко 200 људи долази се посредних месецима када се појављују сведоци о злочинима које је починила ОВК пре и после долaska мировне мисије у јужну српску покрајину.

Под окриљем ноћи, али и дању запирала су се ојњишића кућа из којих су власници и њихове фамилије нестрадали. Сутрадан су те куће добијале нове становаре Албанице, косовске, али и оне који су с' браћа Албаније прелазили граници с' Косметом бежећи од беџе у својој земљи. Усљавали су се у те општине куће из којих су отети људи. На шуђој несрети су себи привлачили корист, заборављајући да у тако стеченим кућама не могу бити срећни. Ето, истине као-тад исиплива, ма како се неко трудио да је сатре. Можда ће им те куће и остати јер власника ни наследника више нема, али неће бити ни мирног сна за отимичаре па ма колико им мржња потумила свест. Све дође на своје, али врло често ни закаснело кајање не помаже.

М.М.К.

Већ скоро деценију породица Дедић безуспешно трага за отетим Марјаном

НАДА ПОЛАКО НЕСТАЈЕ

За пар месеци навршиће се деценија од безуспешне потраге за Марјаном Дедићем из Ђаковице кога су из његове куће која се налазила на самом улазу у насеље Пискоте одвели припадници Ослободилачке војске Косова. Тада је Марјан имао 44 године и радио је као аутопревозник. Од његове отмице у ноћи између 17. и 18. јуна 1999. године траје упорна потрага његове породице за њим, а сва настојања да се он пронађе још увек су узалудна. Одмах након отмице, алармисане су све службе, КФОР, Међународни комитет Црвеног крста, личне везе које је породица имала, али резултата

није било.

Открића која се у последње време објављују о злочинима припадника ОВК над Србима и неалбанцима на територији Космета и северу Албаније и породицу Дедић доводе до очаја, јер сваким даном је све мања нада да је он успео да се спаси и избегне судбину многих страдалника.

В.Б.

Пре десет година киднапован Срђан Јоцић из Бањске МАЈКА ГЛЕДАЛА ОТМИЦУ

Квар на колима био је кобан за судбину Срђана Јоцића (30) из села Бањске код Вучитрна.

Био је припадник српске полиције у време ратних дејстава, а 22. августа 1999. године био је у цивилу и путовао је колима с мајком у Косовску Митровицу.

Током пута, аутомобил "застава 101" је стао и он је изашао да га поправи. Није прошло ни пет минута, као да су га чекали у заседи, појавила су се четворица Албанаца, двојица у униформама ОВК, а двојица у цивилу, утрпали га у њихов аутомобил уз претњу оружјем. Његова мајка је почела да дозива у помоћ. Један од отмичара је уперио пушку у њу претећи да ће да убити. Одвезли су Срђана, а мајка Љубица је остала на путу у шоку. Од тада па до данашњих дана о њему се ништа не зна.

В.Б.

Властимира Вуканића последње виделе комшије Садику

НИЈЕ ХТЕО ДА НАПУСТИ КУЋУ

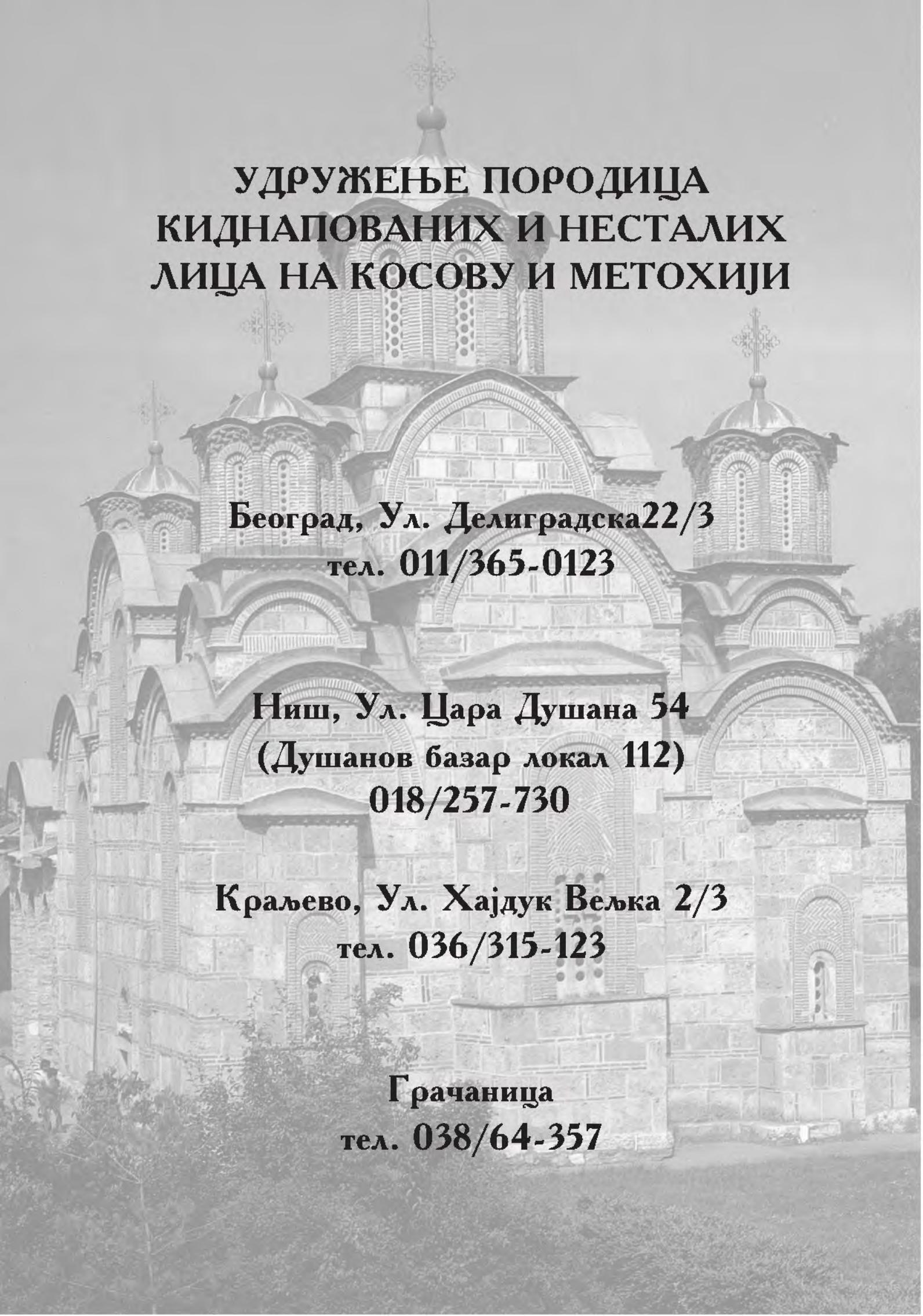
Након што је отет, кућа коју је чувао истог дана запаљена

Тог 12. јуна 1999. године када је отет Властимир Вуканић имао је 80 година. Кome је он у тим годинама могао да смета, никоме није јасно. Ни комшије Садику које су га последње виделе и које су у време бомбардовања боравиле у његовој кући, то не знају. Сви који су га познавали и који су коментарисали његову отмицу имају само речи хвале за његове поступке и ставове у животу. А страдао је узалуд. Јер кућа коју ни по коју цену није хтео да напусти и коју је чувао ето и по цену живота, запаљена је истог дана када је отет. Припадници ОВК су то учинили, тврдиле су комшије Албанци који никада "горку реч" са Властимиром за толике године заједничког живота нису имале.

Никада се није сазнalo где је одведен, ни шта се са њим забило. Ево, скоро ће деценија од његове отмице, а с обзиром на године које је имао, нико ништа добро не очекује, али би породица волела да зна бар неки детаљ о његовом страдању. Када би сазнали истину, чини им се, прекратили би себи муке око дугогодишње неизвесности.

М.М.К.

УДРУЖЕЊЕ ПОРОДИЦА КИДНАПОВАНИХ И НЕСТАЛИХ ЛИЦА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

**Београд, Ул. Делиградска 22/3
тел. 011/365-0123**

**Ниш, Ул. Цара Душана 54
(Душанов базар локал 112)
018/257-730**

**Краљево, Ул. Хајдук Вељка 2/3
тел. 036/315-123**

**Грачаница
тел. 038/64-357**

